

2024/1346

22.5.2024

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2024/1346

af 14. maj 2024

om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse

(omarbejdning)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 78, stk. 2, litra f),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Der skal foretages en række ændringer af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/33/EU ⁽⁴⁾. Direktivet bør af klarhedshensyn omarbejdes.
- (2) En fælles asylpolitik baseret på en fuldstændig og inklusiv anvendelse af Genèvekonventionen om flytninges retsstilling af 28. juli 1951 som suppleret ved New York-protokollen af 31. januar 1967 («Genèvekonventionen») er en grundlæggende del af Unionens målsætning om gradvis at indføre et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er åbent for tredjelandsstatsborgere og statsløse personer, der søger beskyttelse i Unionen, hvorved non-refoulement-princippet bekræftes. En sådan politik bør bygge på princippet om solidaritet og en retfærdig ansvarsfordeling.
- (3) Det fælles europæiske asylsystem fastlægger et system med henblik på at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandling af en ansøgning om international beskyttelse, fælles standarder for asylprocedurer, modtagelsesforhold og -procedurer og rettigheder for personer med international beskyttelse, og deres rettigheder. Trods de fremskridt, der er blevet gjort, i udviklingen af det fælles europæiske asylsystem, er der stadig betydelige forskelle mellem medlemsstaterne med hensyn til de anvendte procedurer, de modtagelsesforhold, der tilbydes ansøgere, anerkendelsesprocenten og den type beskyttelse, der gives til personer med international beskyttelse. Disse forskelle udgør vigtige drivkræfter for sekundære bevægelser og underminerer målet om at sikre, at alle ansøgere behandles ens, uanset hvor i Unionen de ansøger om international beskyttelse.
- (4) Kommissionen understregede i sin meddelelse af 6. april 2016 om en reform af det fælles europæiske asylsystem og om fremme af lovlige migrationsveje til Europa behovet for at styrke og yderligere harmonisere det fælles europæiske asylsystem. Den fastsatte også prioriterede områder, hvor det fælles europæiske asylsystem bør forbedres strukturelt, nemlig oprettelsen af et bæredygtigt og retfærdigt system til at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandling af en ansøgning om international beskyttelse, styrkelsen af Eurodacsystemet, sikring af større konvergens i Unionens asylsystem, forebyggelsen af sekundære bevægelser i Unionen og et styrket mandat for Den Europæiske Unions Asylagentur, der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/2303 ⁽⁵⁾, («Asylagenturet»). Derved efterkom meddelelsen opfordringer fremsat af Det Europæiske Råd på mødet den 18.-19. februar 2016 og den 17.-18. marts 2016 om at gøre fremskridt for så vidt angår en reform af Unionens nuværende rammer med henblik på at sikre en human, fair og effektiv asylpolitik. I denne meddelelse

⁽¹⁾ EUT C 75 af 10.3.2017, s. 97.

⁽²⁾ EUT C 207 af 30.6.2017, s. 67.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 10. april 2024 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14. maj 2024.

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/33/EU af 26. juni 2013 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse (EUT L 180 af 29.6.2013, s. 96).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/2303 af 15. december 2021 om Den Europæiske Unions Asylagentur og om ophævelse af forordning (EU) nr. 439/2010 (EUT L 468 af 30.12.2021, s. 1).

foreslås desuden en vej fremad i overensstemmelse med den holistiske tilgang til migration, som Europa-Parlamentet fremlagde i sin beslutning af 12. april 2016 om situationen i Middelhavet og behovet for en holistisk EU-tilgang til migration.

- (5) Modtagelsesforholdene varierer fortsat betydeligt fra medlemsstat til medlemsstat, navnlig med hensyn til de modtagelsesstandarder, der tilbydes ansøgere. Mere harmoniserede modtagelsesstandarder, der fastsættes på et tilstrækkeligt niveau i alle medlemsstater, vil bidrage til mere ligebehandling og en mere retfærdig fordeling af ansøgere på tværs af Unionen.
- (6) Der bør mobiliseres ressourcer fra Asyl-, Migrations- og Integrationsfonden, der blev oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1147⁽⁶⁾, og fra Asylagenturet for at yde tilstrækkelig støtte til medlemsstaterne i forbindelse med gennemførelsen af de modtagelsesstandarder, der er fastsat i dette direktiv, herunder til medlemsstater, der er udsat for et særligt og uforholdsmæssigt stort pres på deres asylsystemer, navnlig på grund af deres geografiske beliggenhed eller demografiske situation.
- (7) For at sikre ligebehandling af ansøgere overalt i Unionen, bør dette direktiv finde anvendelse i alle faser af og på alle former for procedurer for international beskyttelse, på alle centre og faciliteter, hvor ansøgere indkvarteres, og så længe de har ret til at forblive på medlemsstaternes område som ansøgere. Det er nødvendigt at præcisere, at der bør stilles materielle modtagelsesforhold til rådighed for ansøgere fra det tidspunkt, hvor de udtrykker ønske om at ansøge om international beskyttelse hos de kompetente myndigheders medarbejdere i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1348⁽⁷⁾.
- (8) Der bør i alle tilfælde ydes lommepenge til ansøgere som led i de materielle modtagelsesforhold, således at ansøgerne sikres et minimum af selvstændighed i deres dagligdag. Det bør være muligt at yde lommepenge som et pengebeløb, i værdikuponer, i naturalier såsom varer, eller som en kombination heraf, forudsat at sådanne lommepenge omfatter et pengebeløb.
- (9) Hvor en ansøger opholder sig i en anden medlemsstat end den, som den pågældende i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1351⁽⁸⁾ er forpligtet til at opholde sig i, bør ansøgeren ikke have ret til materielle modtagelsesforhold, adgang til arbejdsmarkedet, sprogkurser eller erhvervsuddannelse i overensstemmelse med dette direktiv fra det tidspunkt, hvor ansøgeren er blevet underrettet om en afgørelse om at overføre vedkommende til den ansvarlige medlemsstat. Medmindre der er truffet en særskilt afgørelse herom, bør det fremgå af afgørelsen om overførsel, at de relevante modtagelsesforhold er blevet inddraget. Under alle omstændigheder bør medlemsstaterne sikre adgang til sundhedspleje og en levestandard for ansøgere, som er i overensstemmelse med EU-retten, herunder Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder («chartret») og andre internationale forpligtelser.
- (10) Hvad angår behandlingen af personer, der er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde, er medlemsstaterne bundet af forpligtelser i henhold til folkeretlige instrumenter, som de er part i.
- (11) Der bør for modtagelse af ansøgere fastsættes standardforhold, som er tilstrækkelige til at sikre dem en passende levestandard og ensartede levevilkår i alle medlemsstaterne. Harmoniseringen af modtagelsesforholdene for ansøgere bør medvirke til at begrænse sekundære bevægelser blandt ansøgere påvirket af forskellene mellem modtagelsesforholdene.
- (12) For at sikre, at ansøgere er bekendt med deres rettigheder og forpligtelser, bør medlemsstaterne skriftligt eller, hvor det er nødvendigt, mundtligt eller, hvor det er relevant, i visuel form, oplyse dem om de i dette direktiv fastsatte modtagelsesforhold. Sådanne oplysninger bør gives så hurtigt som muligt og i god tid og bør omfatte de modtagelsesforhold, som ansøgere, herunder ansøgere med særlige modtagelsesbehov, har krav på, rettigheder og forpligtelser for så vidt angår beskæftigelse, de omstændigheder hvorunder adgangen til materielle modtagelsesforhold er begrænset til et geografisk område eller begrænset til et bestemt sted, og konsekvenserne af ikke at overholde sådanne begrænsninger eller at forsvinde, samt de situationer, hvor det er muligt at træffe afgørelse om frihedsberøvelse, mulighederne for klage og prøvelse og mulighederne for juridisk bistand og repræsentation.

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1147 af 7. juli 2021 om Asyl-, Migrations- og Integrationsfonden (EUT L 251 af 15.7.2021, s. 1).

⁽⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1348 af 14. maj 2024 om en fælles procedure for international beskyttelse i Unionen og om ophævelse af direktiv 2013/32/EU (EUT L, 2024/1348, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj>).

⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1351 af 14. maj 2024 om asylforvaltning og migrationsstyring, om ændring af forordning (EU) 2021/1147 og (EU) 2021/1060 og om ophævelse af forordning (EU) nr. 604/2013 (EUT L, 2024/1351, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1351/oj>).

Medlemsstaterne bør navnlig informere ansøgere om de modtagelsesforhold, som de ikke har ret til i en anden medlemsstat end den, de er forpligtet til at opholde sig i. En medlemsstat bør ikke længere være forpligtet til at give disse oplysninger, hvor det ikke længere er nødvendigt for effektivt at sætte ansøgeren i stand til at udnytte de rettigheder og overholde de forpligtelser, der følger af dette direktiv, eller hvor ansøgeren ikke er tilgængelig for de kompetente myndigheder eller er forsvundet fra denne medlemsstats område. Asyldokumentet bør udvikle en model med standardoplysninger om modtagelsesforhold, som medlemsstaterne skal stille til rådighed for ansøgerne så hurtigt som muligt og senest tre dage efter indgivelsen af ansøgningen eller inden for tidsfristen for dens registrering.

- (13) Harmoniserede EU-regler om de dokumenter, der skal udstedes til ansøgere, bør bidrage til at gøre det sværere for ansøgere på uautoriseret vis at bevæge sig rundt inden for Unionen. Medlemsstaterne bør kun kunne udstede et rejsedokument til ansøgere, når der foreligger behørigt begrundede tungtvejende humanitære årsager eller andre bydende nødvendige årsager. Gyldigheden af rejsedokumenter bør begrænses efter formålet og til den varighed, der er nødvendig i betragtning af årsagen til deres udstedelse. Tungtvejende humanitære årsager vil kunne anses for at foreligge, hvor en ansøger f.eks. er nødt til at rejse til en anden stat med henblik på nødvendig medicinsk behandling, som ikke er tilgængelig i den medlemsstat, hvor ansøgeren er forpligtet til at opholde sig, for at besøge slægtninge under særlige omstændigheder såsom hvor nære slægtninge er alvorligt syge, eller for at deltage i nære slægtnings begravelse. Andre bydende nødvendige årsager vil bl.a. kunne være deltagelse i en nær slægtnings bryllup eller rejser, der indgår som led i en studieplan, eller med plejefamilier. Udstedelsen og anvendelsen af et sådant rejsedokument berører ikke medlemsstaternes ansvar i henhold til forordning (EU) 2024/1351. Medlemsstaterne bevarer retten til at vurdere ansøgernes ret til ophold på deres område.
- (14) Ansøgere har ikke ret til at vælge, i hvilken medlemsstat de vil indgive deres ansøgning. En ansøger skal ansøge om international beskyttelse i overensstemmelse med forordning (EU) 2024/1351.
- (15) Ansøgere skal stå til rådighed for medlemsstaternes kompetente myndigheder. Der bør træffes passende foranstaltninger for at forhindre, at ansøgere forsvinder. Hvor ansøgeren er forsvundet og er rejst til en anden medlemsstat uden tilladelse, er det med henblik på at sikre et velfungerende fælles europæisk asylsystem afgørende, at ansøgeren hurtigt overføres til den medlemsstat, hvor den pågældende er forpligtet til at opholde sig. Indtil en sådan overførsel har fundet sted, er der risiko for, at ansøgeren kan forsvinde, og den pågældendes færden bør derfor nøje overvåges.
- (16) Det forhold, at en ansøger tidligere er forsvundet til en anden medlemsstat, udgør en vigtig faktor, når risikoen for, at ansøgeren kan forsvinde, vurderes. Medlemsstaterne bør træffe passende foranstaltninger for at forhindre, at ansøgeren forsvinder igen, og for at sikre, at vedkommende forbliver til rådighed for de kompetente myndigheder, når ansøgeren er blevet overført til den medlemsstat, hvor den pågældende er forpligtet til at opholde sig. Den pågældendes færden bør derfor fortsat nøje overvåges.
- (17) Medlemsstaterne bør frit kunne tilrettelægge deres modtagelsessystemer. Som en del af denne tilrettelæggelse bør medlemsstaterne kunne fordele ansøgere til indkvartering på deres område med henblik på at forvalte deres asyl- og modtagelsessystemer. Medlemsstaterne bør også kunne indføre mekanismer til at vurdere og imødegå behovene i deres modtagelsessystemer, herunder mekanismer til at kontrollere, om ansøgerne rent faktisk befinder sig på indkvarteringsstedet. Sådanne mekanismer bør ikke begrænse ansøgernes bevægelsesfrihed inden for de berørte medlemsstats område. Medlemsstaterne bør ikke være forpligtet til at træffe en administrativ afgørelse herom.
- (18) Hvor ansøgere kun har lov til at bevæge sig frit inden for et geografisk område inden for medlemsstaternes område, bør medlemsstaterne sikre ansøgernes effektive adgang til deres rettigheder i henhold til dette direktiv og til de proceduremæssige garantier i proceduren for international beskyttelse inden for det pågældende geografiske område. Muligheden for midlertidigt at forlade det pågældende geografiske område bør vurderes individuelt, objektivt og upartisk. Hvor ansøgerne ikke har fået effektiv adgang til disse rettigheder og proceduremæssige garantier i det pågældende geografiske område, bør der ikke længere ske fordeling til dette område.
- (19) Medlemsstaterne bør af hensyn til den offentlige orden og med henblik på at forhindre ansøgeren i at forsvinde kunne træffe afgørelse om, at ansøgeren kun har tilladelse til at opholde sig et bestemt sted såsom i et indkvarteringscenter, i et privat hus, i en privat lejlighed, på et hotel eller i andre lokaler, der egner sig til indkvartering af ansøgere. En sådan afgørelse bør ikke føre til frihedsberøvelse af ansøgeren. En sådan afgørelse kan være nødvendig i tilfælde, hvor ansøgeren ikke har opfyldt forpligtelserne til at blive i den medlemsstat, hvor den pågældende er forpligtet til at opholde sig, eller hvis ansøgeren er blevet overført til den medlemsstat, hvor vedkommende er forpligtet til at opholde sig efter at være forsvundet til en anden medlemsstat. Hvor ansøgeren har ret til materielle modtagelsesforhold, bør adgangen til sådanne materielle modtagelsesforhold være betinget af, at ansøgeren opholder sig på dette bestemte sted.

- (20) Hvor der er risiko for, at en ansøger kan forsvinde, eller hvor det er nødvendigt at sikre, at en ansøger overholder begrænsningen af sin bevægelsesfrihed, vil medlemsstaterne kunne forpligte ansøgere til at melde sig hos de kompetente myndigheder på et specifikt tidspunkt eller med rimelige intervaller, uden at ansøgeres rettigheder i henhold til dette direktiv påvirkes uforholdsmæssigt.
- (21) Alle afgørelser om at begrænse en ansøgers bevægelsesfrihed bør tage hensyn til relevante aspekter af ansøgerens individuelle situation, herunder ansøgerens særlige modtagelsesbehov, og nødvendigheds- og proportionalitetsprincipperne. Ansøgere bør underrettes behørigt om sådanne afgørelser, om procedurerne for at anfægte dem og følgerne af manglende overholdelse.
- (22) Alle bestemmelser i dette direktiv vedrørende frihedsberøvelse, ophold og meldepligt samt begrænsning og inddragelse af rettigheder og ydelser bør anvendes under behørig hensyntagen til proportionalitetsprincippet, idet det sikres, at der til enhver tid er effektiv adgang til de modtagelsesforhold, der kræves i henhold til dette direktiv, navnlig med hensyn til sundhedspleje, uddannelse, familiens enhed og adgang til arbejdsmarkedet. Der skal lægges særlig vægt på foranstaltningers mulige kumulative virkninger.
- (23) I lyset af de alvorlige følger for ansøgere, der er forsvundet, eller som anses for at være i risiko for at forsvinde, bør betydningen af det at forsvinde defineres, således at det omfatter både en overlagt handling og den faktiske omstændighed, som ikke ligger uden for ansøgerens kontrol, af ikke at forblive til rådighed for de kompetente administrative eller retslige myndigheder såsom ved at forlade den medlemsstats område, hvor ansøgeren er forpligtet til at opholde sig. Medlemsstaterne bør kunne betragte en ansøger som forsvundet, selv om det ikke tidligere har været antaget, at der var risiko for, at ansøgeren ville forsvinde.
- (24) Hvor medlemsstaterne i national ret fastsætter de objektive kriterier, der er relevante for at fastslå, at der foreligger en risiko for forsvinden i henhold til dette direktiv, vil de kunne tage hensyn til faktorer såsom: ansøgerens samarbejde med de kompetente myndigheder eller overholdelse af proceduremæssige krav, ansøgerens forbindelser i medlemsstaten, samt hvorvidt ansøgningen om international beskyttelse er blevet afvist som uantagelig eller åbenbart grundløs. Ved den samlede vurdering af en ansøgers individuelle situation danner en kombination af flere faktorer ofte grundlaget for at konkludere, at der er risiko for, at der er en risiko for forsvinden.
- (25) En ansøger bør anses for ikke længere at være til rådighed for de kompetente myndigheder, hvor vedkommende ikke reagerer på anmodninger vedrørende procedurerne i henhold til forordning (EU) 2024/1348 eller proceduren i forordning (EU) 2024/1351, medmindre ansøgeren giver fyldestgørende grunde til, at vedkommende ikke var i stand til at reagere på disse anmodninger, f.eks. sundhedsrelaterede grunde eller på grund af andre uventede omstændigheder, som ligger udenfor vedkommendes kontrol.
- (26) Frihedsberøvelse af ansøgere bør ske i overensstemmelse med det underliggende princip om, at personer ikke bør frihedsberøves alene af den grund, at de søger international beskyttelse, navnlig i overensstemmelse med medlemsstaternes folkeretlige forpligtelser og navnlig med Genèvekonventionens artikel 31. Det bør kun være muligt for ansøgere at blive frihedsberøvet under de meget klart afgrænsede ekstraordinære omstændigheder fastlagt i dette direktiv og i overensstemmelse med nødvendigheds- og proportionalitetsprincipperne for så vidt angår både frihedsberøvelsens form og formål. Frihedsberøvelse af ansøgere i medfør af dette direktiv bør kun ske ved skriftlig afgørelse truffet af retslige eller administrative myndigheder med angivelse af grundlaget for afgørelsen, herunder i tilfælde, hvor en person allerede er frihedsberøvet, når den pågældende indgiver ansøgning om international beskyttelse. Frihedsberøves en ansøger, bør vedkommende have effektiv adgang til de nødvendige proceduremæssige garantier såsom domstolsprøvelse og retten til gratis juridisk bistand og repræsentation, hvis det gælder i henhold til dette direktiv.
- (27) Der bør fastsættes en acceptabel maksimal frist for domstolsprøvelse af frihedsberøvelse i lyset af den enkelte sags omstændigheder under hensyntagen til procedurens kompleksitet samt den omhu, som de kompetente myndigheder udviser, enhver forsinkelse forårsaget af den frihedsberøvede person og andre faktorer, der forårsager forsinkelser, som medlemsstaten ikke kan drages til ansvar for.
- (28) Hvis en ansøger kun har tilladelse til at opholde sig et bestemt sted, men ikke har opfyldt denne forpligtelse, er det et krav, at der stadig foreligger en risiko for, at ansøgeren kan forsvinde, for at den pågældende kan frihedsberøves. Under alle omstændigheder bør der lægges særlig vægt på at sikre, at frihedsberøvelsens varighed er forholdsmæssig, og at den ophører, så snart ansøgeren har opfyldt sin forpligtelse, eller der ikke længere er grund til at tro, at ansøgeren ikke vil opfylde denne forpligtelse. Ansøgeren bør også være blevet gjort bekendt med den pågældende forpligtelse og følgerne af manglende overholdelse.

- (29) For så vidt angår de administrative procedurer i forbindelse med grundene til frihedsberøvelse kræver begrebet »rettidig omhu« som et minimum, at medlemsstaterne træffer konkrete og meningsfyldte foranstaltninger for at sikre, at den tid, der er nødvendig for at undersøge grundene til frihedsberøvelse, er så kort som muligt, og at der reelt er mulighed for, at en sådan undersøgelse kan gennemføres korrekt på den kortest mulige tid. Frihedsberøvelse bør ikke være længere, end det med rimelighed er nødvendigt for at afslutte de relevante administrative procedurer.
- (30) De grunde til frihedsberøvelse, der er fastsat i dette direktiv, berører ikke andre grunde til frihedsberøvelse, herunder grunde til frihedsberøvelse inden for rammerne af straffesager, der finder anvendelse i henhold til national ret, og som ikke har forbindelse til tredjelandstatsborgerens eller den statsløse persons ansøgning om international beskyttelse.
- (31) Frihedsberøvede ansøgere bør behandles med fuld respekt for den menneskelige værdighed, og deres modtagelse bør tilrettelægges således, at deres behov i denne situation tilgodeses. Medlemsstaterne bør navnlig sikre, at artikel 24 i chartret og artikel 37 i De Forenede Nationers konvention fra 1989 om barnets rettigheder finder anvendelse.
- (32) Der kan være tilfælde, hvor det i praksis ikke er muligt øjeblikkeligt at sikre visse modtagelsesgarantier ved frihedsberøvelse, f.eks. på grund af den geografiske beliggenhed eller specifikke struktur af faciliteten til brug for frihedsberøvelse. Enhver fravigelse fra disse garantier bør være midlertidig og bør kun finde sted under de omstændigheder, der er anført i dette direktiv. Fravigelser bør kun finde sted under ganske særlige omstændigheder og bør være behørigt begrundede og tage hensyn til forholdene i den enkelte sag, herunder alvoren af fravigelsen samt dens varighed og konsekvens for den pågældende ansøger.
- (33) Med henblik på bedre at sikre ansøgernes fysiske og psykiske integritet bør frihedsberøvelse være en foranstaltning, der anvendes som sidste udvej, og det bør kun være muligt at frihedsberøve ansøgere, når alle ikkefrihedsberøvede alternativer til frihedsberøvelse er blevet tilstrækkeligt undersøgt. Forpligtelsen til at undersøge disse alternative foranstaltninger bør ikke berøre anvendelsen af frihedsberøvelse, hvor sådanne alternative foranstaltninger, herunder opholds- og meldepligt, ikke kan anvendes effektivt. Enhver afgørelse om frihedsberøvelse bør indeholde en begrundelse for, hvorfor andre mindre indgribende alternative foranstaltninger ikke kunne anvendes effektivt. Eventuelle alternativer til frihedsberøvelse bør overholde ansøgers grundlæggende menneskerettigheder.
- (34) For at sikre overholdelsen af den proceduremæssige garanti for muligheden for at kontakte organisationer eller grupper af personer, som yder juridisk bistand, bør der gives oplysninger om sådanne organisationer og grupper af personer.
- (35) Når medlemsstaterne træffer afgørelse om indkvarteringsordninger, bør de tage hensyn til barnets tarv samt til særlige omstændigheder i forbindelse med enhver ansøger, der er afhængig af familiemedlemmer eller nære slægtninge såsom ugifte mindreårige søskende, der allerede befinder sig i medlemsstaten.
- (36) Medlemsstaterne bør kunne gøre brug af midlertidige indkvarteringsløsninger af en lavere standard, hvor den normalt tilgængelige indkvarteringskapacitet midlertidigt er opbrugt. Medlemsstaterne bør også kunne anvende de midlertidige indkvarteringsløsninger, hvor den normalt tilgængelige indkvarteringskapacitet er midlertidigt opbrugt, som følge af at et uforholdsmæssigt stort antal personer skal indkvarteres eller som følge af en naturkatastrofe eller en menneskeskabt katastrofe. Medlemsstaterne bør overveje at tilbyde sådanne midlertidige indkvarteringsløsninger i faste bygningsstrukturer i det omfang, det er muligt.
- (37) Modtagelse af personer med særlige modtagelsesbehov bør være et væsentligt anliggende for de nationale myndigheder med henblik på at sikre, at modtagelsen tilrettelægges specielt med henblik på at tilgodese deres særlige modtagelsesbehov. Medlemsstaterne bør i forbindelse med indkvarteringen også i videst muligt omfang sikre, at overfald og vold, herunder vold, som begås med seksuelt, kønsmæssigt, racistisk eller religiøst motiv, forhindres. Vold med et religiøst motiv omfatter også vold rettet mod personer, der ikke har en religiøs overbevisning, eller som har givet afkald på deres religiøse tro.
- (38) Medlemsstaterne bør ved anvendelsen af dette direktiv tilstræbe at sikre fuld overholdelse af principperne om barnets tarv og familiens enhed i overensstemmelse med henholdsvis chartret, De Forenede Nationers konvention fra 1989 om barnets rettigheder, den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder og i givet fald Europarådets konvention til forebyggelse og bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet.

- (39) Modtagelsesforholdene skal være tilpasset mindreåriges særlige situation og deres særlige modtagelsesbehov, uanset om de er uledsagede eller sammen med familien, under behørig hensyntagen til deres sikkerhed, herunder sikkerhed mod seksuel og kønsbaseret vold, og fysiske og følelsesmæssige omsorg på en måde, der fremmer deres generelle udvikling.
- (40) Mindreårige bør som hovedregel ikke frihedsberøves. De bør anbringes i passende indkvartering med særlige bestemmelser for mindreårige, herunder, hvor det er relevant, under forhold, hvor de ikke er frihedsberøvet, i nærmiljøet. I betragtning af frihedsberøvelsens negative indvirkning på mindreårige bør en sådan frihedsberøvelse i overensstemmelse med EU-retten kun anvendes under ekstraordinære omstændigheder, hvor det er strengt nødvendigt, som en sidste udvej og i det kortest mulige tidsrum, efter at det er fastslået, at andre mindre indgribende foranstaltninger ikke kan anvendes effektivt, og efter at frihedsberøvelse vurderes at være i den mindreåriges tarv. Mindreårige bør aldrig frihedsberøves i fængsler eller i andre faciliteter, der anvendes til retshåndhævelsesformål. Mindreårige bør ikke være adskilt fra deres forældre eller omsorgspersoner, og princippet om familiens enhed bør generelt føre til, at der anvendes passende alternativer til frihedsberøvelse for familier med mindreårige i faciliteter, der egner sig for dem. Desuden bør der gøres alt, hvad der er muligt for at sikre, at en række egnede alternativer til frihedsberøvelse af mindreårige forefindes og er tilgængelige. I den forbindelse skal medlemsstaterne tage hensyn til New York-erklæringen om flygtninge og migranter af 19. september 2016, de relevante retningslinjer fra De Forenede Nationers traktatororgan for så vidt angår De Forenede Nationers konvention fra 1989 om barnets rettigheder og relevant retspraksis.
- (41) I sin meddelelse af 12. april 2017 om beskyttelse af migrantbørn understregede Kommissionen, at medlemsstaterne bør indføre passende beskyttelsesforanstaltninger til at beskytte alle migrantbørn, der opholder sig på deres område, herunder ved at træffe foranstaltninger til at sikre, at børn får adgang til sikker og ordentlig indkvartering samt de nødvendige støttetjenester til at sikre barnets tarv og velfærd, i overensstemmelse med medlemsstaternes forpligtelser i henhold til national ret, EU-retten og folkeretten.
- (42) Repræsentanter spiller en afgørende rolle med hensyn til at sikre adgang til rettigheder i henhold til dette direktiv og til at varetage alle uledsagede børns tarv. En tidlig udnævnelse af repræsentanter er af afgørende betydning for at imødegå situationer med migrantbørn, som forsvinder i Unionen. Medlemsstaterne bør sikre, at repræsentanter udnævnes så tidligt som muligt i overensstemmelse med De Forenede Nationers konvention fra 1989 om barnets rettigheder med henblik på at sikre, at uledsagede børn fuldt ud kan udnytte de rettigheder, som i henhold til dette direktiv tildeles personer, der ansøger om international beskyttelse.
- (43) En repræsentants vigtigste rolle bør være at varetage barnets tarv og repræsentere, bistå eller handle på vegne af en uledsaget mindreårig. Repræsentanten bør være i stand til at forklare de oplysninger, der gives til den uledsagede mindreårig, samarbejde med de kompetente myndigheder med henblik på at sikre den uledsagede mindreårig omgående adgang til materielle modtagelsesforhold og sundhedspleje samt repræsentere, bistå eller, i overensstemmelse med national ret, handle på vegne af en uledsaget mindreårig for at sikre, at den mindreårig kan nyde godt af de rettigheder og opfylde de forpligtelser, der er fastsat i dette direktiv. Repræsentanter bør udnævnes efter den procedure, der er fastlagt i national ret.
- (44) Medlemsstaterne bør udnævne en repræsentant, når en ansøgning indgives af en person, der hævder at være mindreårig og som er uledsaget. Der bør også udnævnes en repræsentant, når de kompetente myndigheder i lyset af relevante synlige tegn, erklæringer eller adfærd har objektive grunde til at tro, at personen er mindreårig. Hvis en medlemsstat har vurderet, at en person, der hævder at være mindreårig, uden tvivl er over 18 år, behøver den ikke at udnævne en repræsentant.
- (45) Indtil der udnævnes en repræsentant, bør medlemsstaterne udpege en egnet person til midlertidigt at fungere som repræsentant i henhold til dette direktiv. Denne person kan f.eks. være en medarbejder i et indkvarteringscenter, i en børnepasningsfacilitet, fra socialforsorgen eller fra en anden relevant organisation, der er udpeget til at varetage en repræsentants opgaver. En person, hvis interesser strider mod eller potentielt kan stride mod den uledsagede mindreåriges interesser, bør ikke udpeges som en person egnet til midlertidigt at fungere som repræsentant. Det er ligeledes vigtigt, at en sådan person omgående underrettes, når en uledsaget mindreårig indgiver en ansøgning om international beskyttelse.
- (46) Medlemsstaterne bør sikre, at ansøgere modtager den nødvendige sundhedspleje, uanset om denne ydes af en praktiserende læge eller, hvor det er nødvendigt, af en speciallæge. Den nødvendige sundhedspleje bør være af en passende kvalitet og mindst omfatte akut behandling og nødvendig behandling af sygdomme, herunder alvorlige mentale forstyrrelser samt seksuel og reproduktiv sundhedspleje, som er nødvendig for at tage hånd om en alvorlig

fysisk tilstand. Af hensyn til folkesundheden, hvad angår sygdomsforebyggelse og beskyttelse af ansøgenes sundhed, bør ansøgenes adgang til sundhedspleje også omfatte forebyggende medicinsk behandling såsom vaccinationer. Medlemsstaterne bør også kunne kræve, at ansøgere underkastes en helbredsundersøgelse af hensyn til den offentlige sundhed. Resultaterne af helbredsundersøgelser bør ikke påvirke vurderingen af ansøgninger om international beskyttelse, som altid skal foretages på et objektivt, upartisk og individuelt grundlag i overensstemmelse med forordning (EU) 2024/1348.

- (47) Det bør være muligt at begrænse en ansøgers ret til materielle modtagelsesforhold i henhold til dette direktiv under bestemte omstændigheder, for eksempel hvis en ansøger er forsvundet fra den medlemsstat, hvor vedkommende er forpligtet til at opholde sig. Medlemsstaterne bør dog under alle omstændigheder sikre adgangen til sundhedspleje og en levestandard for ansøgere, som er i overensstemmelse med EU-retten, herunder chartret, og andre internationale forpligtelser, herunder De Forenede Nationers konvention fra 1989 om barnets rettigheder. Medlemsstaterne bør navnlig sørge for ansøgerens underhold og dække den pågældendes grundlæggende behov, hvad angår både fysisk sikkerhed og værdighed og menneskelige relationer, under behørig hensyntagen til personens iboende sårbarheder som ansøger om international beskyttelse og den pågældende families eller omsorgspersons sårbarheder. Der bør også tages behørigt hensyn til ansøgere med særlige modtagelsesbehov. Der bør tages hensyn til de særlige behov hos ansøgere, især kvinder, der har været udsat for seksuel eller kønsbaseret vold, herunder ved, under de forskellige faser af proceduren for international beskyttelse, at sikre adgang til sundhedspleje, juridisk bistand og passende traumerådgivning og psykosocial bistand.
- (48) Der bør tages hensyn til mindreåriges særlige behov, navnlig hvad angår overholdelse af deres ret til uddannelse og adgang til sundhedspleje. Mindreårige børn af ansøgere og mindreårige ansøgere bør have samme adgang til uddannelse som medlemsstaternes egne statsborgere og på tilsvarende betingelser. Det er ikke nødvendigt at sikre sådan adgang under skoleferier. Deres uddannelse bør som hovedregel integreres med uddannelsen af medlemsstaternes egne statsborgere og være af samme kvalitet. Medlemsstaterne bør også sikre kontinuitet i uddannelsen af mindreårige, så længe en udsendelsesforanstaltning vedrørende dem eller deres forældre ikke er gennemført.
- (49) I lyset af chartret, den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder og relevant retspraksis og for ikke at forskelsbehandle familiemedlemmer på grundlag af det sted, hvor familien blev dannet, bør begrebet familie også omfatte familier, der er dannet uden for oprindelseslandet, men inden deres ankomst til medlemsstaternes område.
- (50) For at fremme ansøgere uafhængighed og begrænse væsentlige forskelle mellem medlemsstaterne er det vigtigt at fastlægge klare regler for ansøgere adgang til arbejdsmarkedet og sikre, at denne adgang er effektiv ved ikke at fastsætte betingelser, der effektivt hindrer en ansøger i at søge arbejde, ikke unødigt at begrænse adgangen til specifikke sektorer på arbejdsmarkedet eller arbejdstiden for en ansøger og ikke fastsætte urimelige administrative formaliteter. Ansøgere, der har effektiv adgang til arbejdsmarkedet og kun har fået tilladelse til at opholde sig et bestemt sted, bør kunne søge beskæftigelse inden for en rimelig afstand fra det pågældende sted. Hvor en ansøgers ansættelseskontrakt kræver det, bør medlemsstaterne kunne give ansøgeren tilladelse til at forlade deres område for at udføre specifikke arbejdsopgaver i en anden medlemsstat i overensstemmelse med national ret. Arbejdsmarkedstest, der anvendes til at give fortrinsret til egne statsborgere, til andre unionsborgere eller til tredjelandstatsborgere og statsløse personer med lovligt ophold i den berørte medlemsstat, bør ikke forhindre ansøgere i reelt at få adgang til arbejdsmarkedet og bør gennemføres, uden at det berører princippet om præference for unionsborgere som udtrykt i de relevante bestemmelser i de relevante tiltrædelsesakter.
- (51) Adgang til arbejdsmarkedet bør give ansøgeren ret til at søge beskæftigelse. Det er muligt for medlemsstaterne også at tillade ansøgere at arbejde som selvstændige.
- (52) For at øge ansøgenes udsigt til at blive integreret og klare sig selv opfordres der til at give tidligere adgang til arbejdsmarkedet, hvis ansøgningen forventes at være velbegrundet, herunder når behandlingen af den er blevet prioriteret i overensstemmelse med forordning (EU) 2024/1348. Medlemsstaterne bør derfor overveje at mindske dette tidsrum mest muligt, når ansøgningen sandsynligvis er velbegrundet. Der bør ikke gives adgang til arbejdsmarkedet, og en eventuelt allerede givne adgang bør trækkes tilbage, hvor en ansøgers ansøgning om international beskyttelse forventes at være ubegrundet, og for hvilken der derfor anvendes en fremskyndet behandlingsprocedure, herunder hvor relevante oplysninger eller dokumenter vedrørende ansøgerens identitet tilbageholdes af den pågældende ansøger.

- (53) Når ansøgere får adgang til arbejdsmarkedet, bør de være berettiget til et sæt fælles rettigheder baseret på ligebehandling med den pågældende medlemsstats statsborgere. Arbejdsforholdene bør omfatte i det mindste løn, afskedigelse, krav til sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen, arbejdstid, orlov og ferie, idet der tages hensyn til gældende kollektive overenskomster. Sådanne ansøgere bør også sikres ligebehandling, hvad angår foreningsfrihed og frihed til medlemskab af en organisation, uddannelse og erhvervsuddannelse, anerkendelse af erhvervs-kvalifikationer og, for så vidt angår ansøgere i beskæftigelse, social sikring. Det er muligt for medlemsstaterne også at indrømme ligebehandling af ansøgere, der er selvstændige. Medlemsstaterne skal gøre deres yderste for at forhindre udnyttelse af ansøgere og enhver form for forskelsbehandling af dem på arbejdspladsen i form af sort arbejde og andre former for alvorlig udnyttelse af arbejdskraft.
- (54) Når ansøgere har fået adgang til arbejdsmarkedet, bør en medlemsstat anerkende de erhvervs-kvalifikationer, en ansøger har opnået i en anden medlemsstat på samme måde som en unionsborgers erhvervs-kvalifikationer og bør tage hensyn til de kvalifikationer, der er opnået i et tredjeland i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF⁽⁹⁾. Det bør også overvejes at træffe foranstaltninger med henblik på effektivt at tage hånd om de praktiske problemer, ansøgere støder på i forbindelse med bekræftelse af ægtheden af deres udenlandske eksamensbeviser, certifikater eller andet bevis for formelle kvalifikationer, navnlig hvor ansøgere ikke kan fremvise dokumentation og ikke kan betale udgifterne til anerkendelsesprocedurerne.
- (55) De sociale sikringsområder omhandlet i artikel 3, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004⁽¹⁰⁾ finder anvendelse for så vidt angår ansøgere i beskæftigelse.
- (56) Da ansøgernes ophold muligvis er af midlertidig art, og uden at det berører Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1231/2010⁽¹¹⁾, bør medlemsstaterne kunne udelukke sociale sikringsydelse, der ikke afhænger af beskæftigelsesperioder eller af bidrag, fra ligebehandlingen af ansøgere og deres egne statsborgere. Medlemsstaterne bør også kunne begrænse anvendelsen af princippet om ligebehandling i forbindelse med uddannelse og erhvervsuddannelse og anerkendelse af formelle kvalifikationer. Ydermere bør medlemsstaterne kunne begrænse retten til foreningsfrihed og frihed til medlemskab af en organisation ved at udelukke ansøgere fra at deltage i administrationen af bestemte organer og fra udøvelse af offentlige hverv.
- (57) EU-retten begrænser ikke medlemsstaternes beføjelse til at tilrettelægge deres sociale sikringsordninger. Da der ikke er sket en harmonisering på EU-plan, er det op til hver enkelt medlemsstat at fastsætte betingelserne for at få socialsikringsydelse og disse ydelsers størrelse og varighed. Ved udøvelsen af denne beføjelse skal medlemsstaterne dog overholde EU-retten.
- (58) Sprogkundskaber er vigtige for at kunne sikre, at ansøgere har en passende levestandard. Disse kundskaber vil også modvirke sekundære bevægelser. Medlemsstaterne bør derfor sikre eller lette adgangen til sprogkurser, i det omfang de finder sådanne kurser hensigtsmæssige, for at bidrage til at øge ansøgerens evne til at handle selvstændigt og interagere med de kompetente myndigheder.
- (59) Retten til ligebehandling bør ikke give anledning til rettigheder i forbindelse med situationer, der ligger uden for EU-rettens anvendelsesområde.
- (60) For at sikre, at de materielle modtagelsesforhold til ansøgere overholder principperne i dette direktiv, er det nødvendigt yderligere at præcisere arten af disse forhold, som ikke blot bør omfatte indkvartering, kost og tøj, men også produkter til personlig hygiejne. Det er også nødvendigt, at medlemsstaterne fastsætter niveauet af de materielle modtagelsesforhold, der ydes i form af kontantydelse eller værdikuponer på grundlag af relevante referencer, der anvendes med henblik på at sikre en passende levestandard for statsborgere såsom, afhængigt af den nationale kontekst, minimumsindkomstydelser, mindstelønninger, minimumspensioner, arbejdsløshedsunderstøttelse og bistandsydelse. Det er imidlertid ikke nødvendigt, at det beløb, der tildeles ansøgere, er det samme som for egne statsborgere. Medlemsstaterne bør kunne indrømme ansøgere en mindre gunstig behandling end egne statsborgere som omhandlet i dette direktiv. Medlemsstaterne bør også have mulighed for at tilpasse niveauet for de kontantydelse eller værdikuponer, der tildeles ansøgere i de regioner, der er omhandlet i artikel 349 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), forudsat at de i dette direktiv fastsatte standardmodtagelsesforhold er sikrede.

⁽⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervs-mæssige kvalifikationer (EUT L 255 af 30.9.2005, s. 22).

⁽¹⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT L 166 af 30.4.2004, s. 1).

⁽¹¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1231/2010 af 24. november 2010 om udvidelse af forordning (EF) nr. 883/2004 og forordning (EF) nr. 987/2009 til at omfatte tredjelandsstatsborgere, der ikke allerede er omfattet af disse forordninger udelukkende på grund af deres nationalitet (EUT L 344 af 29.12.2010, s. 1).

- (61) For at begrænse misbrug af modtagelsessystemet bør medlemsstaterne kunne give adgang til materielle modtagelsesforhold, udelukkende i det omfang ansøgerne ikke har tilstrækkelige midler til at forsørge sig selv. Medlemsstaterne bør kunne kræve, at ansøgere, der råder over tilstrækkelige midler, dækker, bidrager til eller refunderer omkostningerne ved de materielle modtagelsesforhold eller den modtagne sundhedspleje, herunder gennem finansielle garantier. Det er muligt at anse ansøgere for at have tilstrækkelige midler til at forsørge sig selv, hvis de f.eks. har haft beskæftigelse i et rimeligt tidsrum. Ved vurderingen af en ansøgers ressourcer og krav om, at en ansøger skal dække eller bidrage til omkostningerne ved de materielle modtagelsesforhold eller den modtagne sundhedspleje, bør medlemsstaterne overholde proportionalitetsprincippet og tage hensyn til ansøgerens individuelle forhold og behovet for at respektere den pågældendes værdighed eller personlige integritet, herunder ansøgerens særlige modtagelsesbehov. Det bør ikke kræves, at ansøgere skal dække eller bidrage til dækningen af udgifterne til den sundhedspleje, de har behov for, når sundhedspleje er gratis for medlemsstaternes statsborgere. Det bør ikke kræves, at ansøgere optager lån for at betale for modtagelsesforhold.
- (62) Eventuelt misbrug af modtagelsessystemet bør endvidere forhindres ved at specificere de omstændigheder, hvorunder de materielle modtagelsesforhold kan indskrænkes eller inddrages. Medlemsstaterne bør kunne indskrænke eller inddrage lommepenge eller, hvor det er behørigt begrundet og forholdsmæssigt, begrænse andre materielle modtagelsesforhold, hvor visse betingelser er opfyldt, herunder hvis ansøgeren ikke samarbejder med de kompetente myndigheder eller ikke overholder de procedurekrav, som myndighederne har fastsat. Manglende samarbejde eller manglende overholdelse kan navnlig anses for at forekomme, hvis ansøgerne ikke overholder faste aftaler eller ikke overholder meldepligten af årsager, som ligger uden for deres kontrol; ansøgerne ikke har indgivet deres ansøgning om international beskyttelse i overensstemmelse med kravene i forordning (EU) 2024/1348, selv om de har haft reel mulighed for at gøre det; eller ansøgerne undlader at efterkomme anmodninger om oplysninger med henblik på at lette identifikationen af dem, herunder ved at nægte at udlevere biometriske data eller nødvendige kontaktoplysninger eller ved at nægte at samarbejde i forbindelse med helbredsundersøgelser. Medlemsstaterne bør også, hvor det er behørigt begrundet og forholdsmæssigt, kunne inddrage materielle modtagelsesforhold, hvis ansøgeren i alvorlig grad eller gentagne gange har overtrådt indkvarteringscentrets regler eller optrådt på en voldelig eller truende måde i indkvarteringscentret. Medlemsstaterne bør altid sikre en levestandard for alle ansøgere i overensstemmelse med EU-retten, herunder chartret, og internationale forpligtelser samt under hensyntagen til ansøgere med særlige modtagelsesbehov og til barnets tarv.
- (63) Det er muligt for medlemsstaterne at anvende andre sanktioner, herunder disciplinære foranstaltninger, i overensstemmelse med indkvarteringscentrets regler, for så vidt disse sanktioner ikke er i strid med dette direktiv.
- (64) Medlemsstaterne bør indføre hensigtsmæssig vejledning, overvågning og kontrol af deres modtagelsesforhold. For at sikre sammenlignelige modtagelsesvilkår bør medlemsstaterne i forbindelse med deres overvågnings- og kontrolsystemer tage hensyn til de tilgængelige ikkebindende operationelle standarder, indikatorer, retningslinjer og bedste praksis for modtagelsesforhold, som Asylagenturet har udviklet. Forudsat at de materielle modtagelsesforhold sikrer en passende levestandard, kan lokale forhold for indkvartering af ansøgere anses for at være hensigtsmæssige, selv om de er forskellige fra den ene facilitet til den anden. Det bør sikres, at de nationale modtagelsessystemer og samarbejdet mellem medlemsstaterne med hensyn til modtagelse af ansøgere fungerer effektivt, herunder via Asylagenturets netværk af modtagelsesmyndigheder, som er oprettet af Asylagenturet.
- (65) Der bør tilskyndes til passende koordinering mellem de kompetente myndigheder med hensyn til modtagelse af ansøgere, og der bør derfor gøres en indsats for at fremme et harmonisk forhold mellem lokalsamfundene og indkvarteringscentre.
- (66) Erfaringerne viser, at der er behov for beredskabsplaner for i videst muligt omfang at sikre en passende modtagelse af ansøgere, i tilfælde hvor medlemsstaterne oplever et uforholdsmæssigt stort antal ansøgere om international beskyttelse. Det skal kontrolleres og vurderes, om medlemsstaternes beredskabsplaner er hensigtsmæssige. Beredskabsplanlægning er en integreret del af medlemsstaternes planlægningsprocesser og kan ikke betragtes som en ekstraordinær aktivitet.
- (67) Asylagenturet bør bistå medlemsstaterne med at udarbejde og revidere deres beredskabsplaner med de berørte medlemsstaters samtykke. En beredskabsplan bør bestå af et omfattende sæt foranstaltninger, der er nødvendige for at håndtere et eventuelt uforholdsmæssigt stort pres på medlemsstaternes modtagelsessystemer, og for at gøre disse systemer mere effektive. Med henblik på dette direktiv kan en situation med uforholdsmæssigt stort pres være

karakteriseret ved en pludselig og massiv tilstrømning af tredjelandstatsborgere og statsløse personer, i en sådan grad at denne tilstrømning pålægger en ekstrem byrde på selv et velforberedt modtagelsessystem. For at opnå et bedre beredskab i forbindelse med en sådan situation bør den model, der er udarbejdet af Asylagenturet, indeholde vejledning om, hvordan man kan kortlægge mulige scenarier, virkningen af disse scenarier, tiltag, der skal træffes, og de ressourcer til rådighed til at reagere på disse scenarier.

- (68) Medlemsstaterne bør have beføjelser til at indføre eller bibeholde gunstigere bestemmelser for tredjelandstatsborgere og statsløse personer, der anmoder en medlemsstat om international beskyttelse.
- (69) Medlemsstaterne opfordres til at anvende dette direktivs bestemmelser i forbindelse med procedurer for behandling af ansøgninger om andre former for beskyttelse end dem, der følger af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1347 ⁽¹²⁾.
- (70) Gennemførelsen af dette direktiv bør evalueres med jævne mellemrum. Medlemsstaterne bør sende de nødvendige oplysninger til Kommissionen, således at den kan opfylde sine rapporteringsforpligtelser i henhold til dette direktiv.
- (71) Målet for dette direktiv, nemlig indførelse af harmoniserede standarder for modtagelsesforhold for ansøgere i medlemsstaterne, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af handlingens omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU). I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (72) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter ⁽¹³⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.
- (73) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, og med forbehold af artikel 4 i samme protokol, deltager Irland ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland.
- (74) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.
- (75) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, der navnlig er anerkendt i chartret. Dette direktiv tilsigter især at sikre fuld respekt for den menneskelige værdighed og at fremme anvendelsen af chartrets artikel 1, 4, 6, 7, 18, 21, 24 og 47 og skal gennemføres i overensstemmelse hermed.
- (76) Forpligtelsen til at gennemføre dette direktiv i national ret bør kun omfatte de bestemmelser, hvori der er foretaget indholdsmæssige ændringer i forhold til det tidligere direktiv. Forpligtelsen til at gennemføre de bestemmelser, der er uændrede, følger af det tidligere direktiv.
- (77) Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til den i bilag I angivne frist for gennemførelse i national ret af det deri nævnte direktiv —

⁽¹²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1347 af 14. maj 2024 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af den tildelte beskyttelse, om ændring af Rådets direktiv 2003/109/EF og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU ((EUT L, 2024/1347, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1347/oj>).

⁽¹³⁾ EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL I
GENSTAND, DEFINITIONER OG ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

Genstand

Dette direktiv fastsætter standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse i medlemsstaterne.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »ansøgning om international beskyttelse« eller »ansøgning«: en anmodning om beskyttelse fra en medlemsstat fremsat af en tredjelandstatsborger eller en statsløs, som kan forstås som, at vedkommende søger om flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus
- 2) »ansøger«: en tredjelandstatsborger eller statsløs person, der har fremsat en ansøgning om international beskyttelse, som der endnu ikke er truffet endelig afgørelse om
- 3) »familiemedlemmer«: for så vidt familien allerede eksisterede før ansøgerens ankomst på medlemsstatens område, følgende medlemmer af ansøgerens familie, der opholder sig på samme medlemsstats område i løbet af proceduren for international beskyttelse:
 - a) ansøgerens ægtefælle eller dennes ugifte partner i et fast forhold, hvis ugifte par i den pågældende medlemsstats ret eller praksis sidestilles med gifte par
 - b) mindreårige eller voksne omsorgsfæhængige børn af par som omhandlet i litra a) eller af ansøgeren, forudsat at de er ugifte, og uanset om de er født i eller uden for ægteskab eller er adopteret i henhold til national ret; en mindreårig anses for ugift, såfremt den mindreåriges ægteskab på grundlag af en individuel vurdering ikke ville have været i overensstemmelse med den relevante nationale ret, hvis det var indgået i den pågældende medlemsstat, navnlig under henvisning til den lovlige ægteskabsalder
 - c) såfremt ansøgeren er mindreårig og ugift, faderen, moderen eller en anden voksen, som i henhold til den pågældende medlemsstats ret eller praksis er ansvarlig for denne ansøger, herunder en voksen bror eller søster; en mindreårig anses for ugift, såfremt den mindreåriges ægteskab på grundlag af en individuel vurdering ikke ville have været i overensstemmelse med den relevante nationale ret, hvis det var indgået i den pågældende medlemsstat, navnlig under henvisning til den lovlige ægteskabsalder
- 4) »mindreårig«: en tredjelandstatsborger eller en statsløs person under 18 år
- 5) »uledsaget mindreårig«: en mindreårig, som ankommer til en medlemsstats område uden at være ledsaget af en voksen, som i henhold til den pågældende medlemsstats ret eller praksis er ansvarlig for vedkommende, og så længe denne mindreårig ikke reelt befinder sig i en sådan voksen persons varetægt, herunder en mindreårig, der efterlades alene efter at være rejst ind på medlemsstaternes område
- 6) »modtagelsesforhold«: alle de foranstaltninger, som medlemsstaterne sikrer ansøgere i overensstemmelse med dette direktiv
- 7) »materielle modtagelsesforhold«: modtagelsesforhold, der omfatter indkvartering, kost, tøj og produkter til personlig hygiejne, hvad enten dette ydes i form af naturalier, kontantydelse eller værdikuponer eller en kombination heraf, samt lømmepenge

- 8) »lommepege«: en ydelse, der periodisk gives til ansøgere for at sikre dem et minimum af selvstændighed i deres dagligdag, i form af et pengebeløb, værdikuponer eller naturalier, eller en kombination heraf, forudsat at en sådan ydelse omfatter et pengebeløb
- 9) »frihedsberøvelse«: enhver indespærring af en ansøger, som en medlemsstat foretager på et særligt sted, hvor ansøgeren er berøvet sin bevægelsesfrihed
- 10) »indkvarteringscenter«: et hvilket som helst sted, der bruges til kollektiv indkvartering af ansøgere
- 11) »risiko for forsvinden«: det forhold, at der i den individuelle sag foreligger specifikke grunde og omstændigheder, som er baseret på objektive kriterier fastsat i national ret, til at tro, at en ansøger kunne forsvinde
- 12) »forsvinden«: den handling, hvorved en ansøger ikke forbliver til rådighed for de kompetente administrative eller retslige myndigheder såsom ved at forlade medlemsstatens område uden tilladelse fra de kompetente myndigheder af årsager, der ikke ligger uden for ansøgerens kontrol
- 13) »repræsentant«: en fysisk person eller organisation, herunder en offentlig myndighed, der er udnævnt af de kompetente myndigheder, og som har de nødvendige færdigheder og den nødvendige ekspertise, herunder med hensyn til behandlingen af mindreårige og sådanne særlige behov, til at repræsentere, bistå og handle på vegne af en uledsaget mindreårig, alt efter hvad der er tilfældet, for at varetage denne uledsagede mindreåriges tarv og generelle trivsel, og således at den uledsagede mindreårig kan nyde godt af de rettigheder og opfylde de forpligtelser, der er fastsat i dette direktiv
- 14) »ansøger med særlige modtagelsesbehov«: en ansøger, som har behov for særlige vilkår eller garantier for at nyde godt af de rettigheder og opfylde de forpligtelser, der er fastsat i dette direktiv.

Artikel 3

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på alle tredjelandstatsborgere og statsløse personer, der indgiver en ansøgning om international beskyttelse på medlemsstaternes område, herunder ved den ydre grænse, i deres territorialfarvande eller i deres transitområder, forudsat at disse tredjelandstatsborgere og statsløse personer har tilladelse til at opholde sig på dette område som ansøgere. Dette direktiv finder også anvendelse på en ansøgers familiemedlemmer, såfremt disse familiemedlemmer er omfattet af en sådan ansøgning om international beskyttelse i overensstemmelse med national ret.
2. Dette direktiv finder ikke anvendelse på anmodninger om diplomatisk eller territorielt asyl, der indgives til medlemsstaternes repræsentationer.
3. Medlemsstaterne kan beslutte at anvende dette direktiv på procedurerne for behandling af ansøgninger om andre former for beskyttelse end dem, der er omhandlet i forordning (EU) 2024/1347.

Artikel 4

Gunstigere bestemmelser

Medlemsstaterne kan indføre eller bibeholde gunstigere bestemmelser om modtagelsesforhold for ansøgere og for ansøgers familiemedlemmer og nære slægtninge, der befinder sig i samme medlemsstat, såfremt sådanne familiemedlemmer og nære slægtninge er afhængige af ansøgerne, eller af humanitære årsager, i det omfang disse bestemmelser er forenelige med dette direktiv.

KAPITEL II

ALMINDELIGE BESTEMMELSER OM MODTAGELSESFORHOLDENE

Artikel 5

Oplysninger

1. Medlemsstaterne giver ansøgere oplysninger om modtagelsesforholdene fastsat i dette direktiv, herunder oplysninger, der er specifikke for deres modtagelsessystemer, så hurtigt som muligt og i god tid, således at ansøgerne reelt er i stand til at nyde godt af de rettigheder og opfylde de forpligtelser, der er fastsat i dette direktiv.

Medlemsstaterne giver navnlig ansøgerne standardoplysninger om modtagelsesforhold fastsat i dette direktiv, ved brug af en model, der skal udarbejdes af Den Europæiske Unions Asylagentur (»Asylagenturet«). Disse oplysninger skal gives så hurtigt som muligt og senest tre dage efter indgivelsen af ansøgningen eller inden for tidsrammen for dens registrering i overensstemmelse med forordning (EU) 2024/1348.

Medlemsstaterne sikrer, at ansøgere gives oplysninger om organisationer eller grupper af personer, der yder specifik juridisk bistand og repræsentation, herunder oplysninger om organisationer eller grupper af personer, der yder juridisk bistand og repræsentation gratis, og om organisationer, der måske kan hjælpe eller oplyse dem om de modtagelsesforhold, der er til rådighed, herunder sundhedspleje.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, gives skriftligt på en kortfattet, gennemsigtig, letforståelig og lettilgængelig måde i et klart og enkelt sprog samt på et sprog, som ansøgeren forstår eller med rimelighed forventes at forstå. Oplysningerne gives, hvor det er nødvendigt, også mundtligt eller, hvor det er relevant, i visuel form såsom ved brug af videoer eller piktogrammer og tilpasses ansøgerens behov.

I tilfælde af en uledsaget mindreårig giver medlemsstaterne de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, på en alderssvarende måde og på en måde, der sikrer, at den uledsagede mindreårige forstår dem, ved at anvende informationsmateriale, der er specifikt tilpasset mindreårige, hvor det er hensigtsmæssigt. Disse oplysninger gives under tilstedeværelse af den mindreåriges repræsentant eller af en person, der er egnet til midlertidigt at fungere som repræsentant, indtil repræsentanten er udnævnt.

I ekstraordinære tilfælde kan en medlemsstat give ansøgeren de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, ved hjælp af en mundtlig oversættelse eller, hvor det er relevant, i en visuel form såsom videoer eller piktogrammer, hvor:

- a) den ikke er i stand til at give disse oplysninger skriftligt inden for den frist, der er fastsat i nævnte stykke, fordi det sprog, som en ansøger forstår eller med rimelighed forventes at forstå, er et sjældent sprog, og
- b) ansøgeren efterfølgende bekræfter, at vedkommende forstår de fremlagte oplysninger.

I de i tredje afsnit omhandlede tilfælde indhenter medlemsstaten så hurtigt som muligt en oversættelse af de i stk. 1 omhandlede oplysninger på skrift og giver dem til ansøgeren, medmindre det er klart, at oplysningerne ikke længere er nødvendige.

Artikel 6

Dokumentation

1. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgeren får udleveret det dokument, der er omhandlet i artikel 29, stk. 1, i forordning (EU) 2024/1348.

2. Medlemsstaterne må ikke kræve af ansøgerne udelukkende af den grund, at de er ansøgere om international beskyttelse, eller udelukkende på grundlag af deres nationalitet, at de skal fremlægge en unødvendig eller uforholdsmæssig mængde dokumentation, og ej heller pålægge ansøgere andre administrative krav, inden de tildeler dem de rettigheder, som de er berettiget til i henhold til dette direktiv.

3. Medlemsstaterne må kun udstede et rejsedokument til ansøgere, når tungtvejende humanitære årsager eller andre bydende nødvendige årsager kræver deres tilstedeværelse i en anden stat. Rejsedokumentets gyldighed begrænses efter formålet og til den varighed, der er nødvendig i betragtning af årsagen til dets udstedelse.

*Artikel 7***Tilrettelæggelse af modtagelsessystemer**

1. Medlemsstaterne kan frit tilrettelægge deres modtagelsessystemer i overensstemmelse med dette direktiv. Ansøgere kan færdes frit på den pågældende medlemsstats område.
2. Forudsat at alle ansøgere reelt nyder godt af deres rettigheder i henhold til dette direktiv, kan medlemsstaterne tildele ansøgere indkvartering på deres område med henblik på at forvalte deres asyl- og modtagelsessystemer.
3. Medlemsstaterne tager ved fordelingen eller omfordelingen af ansøgere til indkvartering hensyn til objektive faktorer, herunder familiens enhed som omhandlet i artikel 14 og ansøgernes særlige modtagelsesbehov.
4. De materielle modtagelsesforhold, der stilles til rådighed af medlemsstaterne, kan gøres betinget af, at ansøgerne faktisk opholder sig i den indkvartering, de har fået tildelt i overensstemmelse med stk. 2.
5. Medlemsstaterne kan også indføre mekanismer til at vurdere og håndtere deres modtagelsessystemers behov, herunder mekanismer med henblik på at kontrollere, at ansøgerne faktisk opholder sig i den indkvartering, de har fået tildelt i overensstemmelse med stk. 2.
6. Medlemsstaterne kræver, at ansøgere meddeler de kompetente myndigheder deres aktuelle adresse, et telefonnummer, hvor de kan kontaktes, og en elektronisk postadresse, hvis en sådan er til rådighed. Medlemsstaterne kræver også, at ansøgere så hurtigt som muligt underretter disse myndigheder om enhver ændring af adresse, telefonnummer eller elektroniske postadresse.
7. Medlemsstaterne er ikke forpligtet til at træffe administrative afgørelser med henblik på anvendelsen af denne artikel.

*Artikel 8***Fordeling af ansøgere til et geografisk område**

1. Medlemsstater kan fordele ansøgere til et geografisk område inden for deres område, hvor de har lov til at bevæge sig frit under hele proceduren for international beskyttelse i overensstemmelse med forordning (EU) 2024/1348.
2. Medlemsstater må kun fordele ansøgere til et geografisk område på deres område i henhold til stk. 1 med henblik på at sikre en hurtig og effektiv behandling af deres ansøgninger i overensstemmelse med forordning (EU) 2024/1348 eller med henblik på geografisk fordeling af disse ansøgere under hensyntagen til de pågældende geografiske områders kapacitet.

Medlemsstaterne underretter i overensstemmelse med artikel 5 ansøgerne om fordelingen til et geografisk område, herunder om de geografiske grænser for dette område.

3. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgere har effektiv adgang til deres rettigheder i henhold til dette direktiv og de proceduremæssige garantier i proceduren for international beskyttelse inden for det geografiske område, disse ansøgere er fordelt til. Dette geografiske område skal være tilstrækkeligt stort, skal muliggøre adgang til den nødvendige offentlige infrastruktur og må ikke berøre ukrænkelighed af ansøgernes privatliv.
4. Medlemsstaterne er ikke forpligtet til at træffe administrative afgørelser med henblik på anvendelsen af stk. 1.
5. Medlemsstaterne skal på ansøgerens anmodning give vedkommende tilladelse til midlertidigt at forlade det geografiske område som følge af behørigt begrundede hastende og tungtvejende familiemæssige årsager eller med henblik på nødvendig medicinsk behandling, som ikke er til rådighed inden for det geografiske område.

Hvor en ansøger forlader det geografiske område uden tilladelse, må en medlemsstat ikke anvende andre sanktioner end dem, der er fastsat i dette direktiv.

Ansøgeren er ikke forpligtet til at anmode om tilladelse til at deltage i aftaler med myndigheder og domstole, hvis denne ansøgers tilstedeværelse er nødvendig. Ansøgeren underretter på forhånd de kompetente myndigheder om sådanne aftaler.

6. Hvor det er fastslået, herunder som følge af en ansøgers klage eller anmodning om prøvelse i overensstemmelse med artikel 29, at en ansøger ikke har fået effektiv adgang til sine rettigheder i henhold til dette direktiv eller til de proceduremæssige garantier i proceduren for international beskyttelse inden for det geografiske område, finder denne ansøgers fordeling til det pågældende geografiske område ikke længere anvendelse.

7. Inden den pågældende medlemsstat anvender denne artikel, fastsætter den betingelserne for anvendelsen af denne artikel i national ret og underretter Kommissionen og Asyldokumentet i overensstemmelse med kapitel 5 i forordning (EU) 2021/2303.

Artikel 9

Begrænsninger af den frie bevægelighed

1. Hvor det er nødvendigt, kan medlemsstaterne træffe afgørelse om, at en ansøger kun har tilladelse til at opholde sig et bestemt sted, der egner sig til indkvartering af ansøgere, ud fra hensynet til den offentlige orden eller for effektivt at forhindre ansøgeren i at forsvinde, når der er risiko for forsvinden, navnlig for så vidt angår:

- a) ansøgere, som er forpligtet til at opholde sig i en anden medlemsstat i overensstemmelse med artikel 17, stk. 4, i forordning (EU) 2024/1351, eller
- b) ansøgere, som, efter at være forsvundet til en anden medlemsstat, er blevet overført til den medlemsstat, hvor de i overensstemmelse med artikel 17, stk. 4, i forordning (EU) 2024/1351 er forpligtet til at opholde sig.

Hvor en ansøger kun har tilladelse til at opholde sig et bestemt sted i overensstemmelse med dette stykke, gøres adgangen til materielle modtagelsesforhold betinget af ansøgerens reelle ophold på dette bestemte sted.

2. Medlemsstaterne kan, hvor det er nødvendigt, give ansøgere pligt til at melder sig hos de kompetente myndigheder på et specifikt tidspunkt eller med rimelige intervaller, uden at ansøgernes rettigheder i henhold til dette direktiv påvirkes uforholdsmæssigt.

Sådan meldepligt kan pålægges for at sikre, at de i stk. 1 omhandlede afgørelser overholdes, eller for effektivt at forhindre ansøgere i at forsvinde.

3. På ansøgerens anmodning kan medlemsstaterne give vedkommende tilladelse til midlertidigt at opholde sig uden for det bestemte sted, der er udpeget i overensstemmelse med stk. 1. Afgørelser vedrørende en sådan tilladelse træffes objektivt og upartisk på grundlag af den enkelte sags realiteter og skal begrundes, hvis der ikke gives en sådan tilladelse.

Ansøgeren er ikke forpligtet til at anmode om tilladelse til at deltage i aftaler med myndigheder og domstole, hvis ansøgerens tilstedeværelse er nødvendig. Ansøgeren underretter de kompetente myndigheder om sådanne aftaler.

4. De afgørelser, der træffes i overensstemmelse med stk. 1 og 2, skal være forholdsmæssige og tage hensyn til relevante aspekter af ansøgerens individuelle situation, herunder vedkommendes særlige modtagelsesbehov.

5. Medlemsstaterne anfører de faktuelle og, hvor det er relevant, retlige begrundelser for enhver afgørelse, der træffes i overensstemmelse med denne artikels stk. 1 og 2, i den pågældende afgørelse. Ansøgerne skal underrettes skriftligt om en sådan afgørelse samt om procedurerne for at anfægte afgørelsen i overensstemmelse med artikel 29 og om følgerne af manglende overholdelse af de forpligtelser, der pålægges ved afgørelsen. Medlemsstaterne giver ansøgerne sådanne oplysninger på et sprog, de forstår eller med rimelighed forventes at forstå, samt i en kortfattet, gennemsigtig, letforståelig og lettilgængelig form i et klart og enkelt sprog. Medlemsstaterne sikrer, at de afgørelser, der træffes i overensstemmelse med denne artikel underkastes prøvelse af en judiciel myndighed ex officio, når disse afgørelser har været anvendt i mere end to måneder, eller at disse afgørelser kan påklages på den pågældende ansøgers anmodning i overensstemmelse med artikel 29.

Artikel 10

Frihedsberøvelse

1. Medlemsstaterne må ikke frihedsberøve en person alene af den grund, at vedkommende er en ansøger eller på grundlag af vedkommendes nationalitet. Frihedsberøvelsen må kun baseres på en eller flere af de grunde til frihedsberøvelse, der er fastsat i stk. 4. Frihedsberøvelsen må ikke have karakter af straf.

2. Hvor det er nødvendigt og på grundlag af en individuel vurdering af den enkelte sag kan medlemsstaterne frihedsberøve en ansøger, hvis andre mindre indgribende tvangsforanstaltninger ikke kan anvendes effektivt.
3. Ved frihedsberøvelse af en ansøger tager medlemsstaterne hensyn til eventuelle synlige tegn, erklæringer eller adfærd, der tyder på, at ansøgeren har særlige modtagelsesbehov. Hvor den i artikel 25 omhandlede vurdering endnu ikke er afsluttet, afsluttes den uden unødigt ophold, og resultaterne heraf tages i betragtning, når det afgøres, hvorvidt frihedsberøvelsen skal fortsættes, eller hvorvidt vilkårene under frihedsberøvelsen skal tilpasses.
4. En ansøger må kun frihedsberøves af en eller flere af følgende grunde:
 - a) for at fastlægge eller kontrollere vedkommendes identitet eller nationalitet
 - b) for at fastlægge de forhold, som ansøgningen om international beskyttelse støttes på, og som ikke vil kunne fastlægges uden frihedsberøvelse, navnlig hvis der er en risiko for forsvinden
 - c) for at sikre, at ansøgeren opfylder de retlige forpligtelser, der er pålagt vedkommende i medfør af en individuel afgørelse i overensstemmelse med artikel 9, stk. 1, i sager, hvor ansøgeren ikke har opfyldt sådanne forpligtelser, og der fortsat er risiko for forsvinden
 - d) for i forbindelse med en procedure i overensstemmelse med artikel 43 i forordning (EU) 2024/1348 at afgøre, om ansøgeren har ret til indrejse på området
 - e) hvor ansøgeren er frihedsberøvet som led i en tilbagesendelsesprocedure i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF⁽¹⁴⁾ for at forberede tilbagesendelse eller gennemføre udsendelsesprocessen, og den berørte medlemsstat på grundlag af objektive kriterier, herunder at ansøgeren allerede har haft mulighed for adgang til proceduren for international beskyttelse, kan underbygge, at der er rimelige grunde til at antage, at ansøgeren kun har indgivet ansøgningen om international beskyttelse for at forsinke eller hindre håndhævelsen af afgørelsen om tilbagesendelse
 - f) når beskyttelsen af den nationale sikkerhed eller offentlige orden gør det påkrævet
 - g) i overensstemmelse med artikel 44 i forordning (EU) 2024/1351.

Grundene til den i første afsnit omhandlede frihedsberøvelse fastsættes i national ret.

5. Medlemsstaterne sikrer, at regler vedrørende alternativer til frihedsberøvelse såsom regelmæssigt at melde sig hos myndighederne, at stille en økonomisk garanti eller en pligt til at opholde sig på et bestemt sted er fastsat i national ret.

Artikel 11

Garantier for frihedsberøvede ansøgere

1. Frihedsberøvelse af en ansøger skal være så kort som mulig og må kun opretholdes, så længe som de i artikel 10, stk. 4, fastsatte grunde gør sig gældende.

Administrative procedurer, som vedrører de i artikel 10, stk. 4, fastsatte grunde til frihedsberøvelse, gennemføres med rettidig omhu. Forsinkelser i administrative procedurer, som ikke kan tilskrives ansøgeren, berettiger ikke til fortsat frihedsberøvelse.

2. Afgørelser om frihedsberøvelse af ansøgere træffes skriftlig af judicielle eller administrative myndigheder. Afgørelsen om frihedsberøvelse skal indeholde den faktiske og retlige begrundelse, som den bygger på, samt hvorfor mindre indgribende tvangsforanstaltninger ikke kan anvendes effektivt.
3. Træffes afgørelsen om frihedsberøvelse af administrative myndigheder, giver medlemsstaterne mulighed for en hurtig retlig prøvelse af lovligheden af frihedsberøvelsen, der skal foretages af en judicial myndighed ex officio eller på ansøgerens anmodning eller af begge grunde. Foretages en sådan prøvelse ex officio, skal den afsluttes så hurtigt som muligt under hensyntagen til hver enkelt sags omstændigheder og senest 15 dage eller, i ekstraordinære situationer, senest 21 dage efter påbegyndelsen af frihedsberøvelsen. Foretages en sådan prøvelse på ansøgerens anmodning, skal den afsluttes så hurtigt som muligt under hensyntagen til hver enkelt sags omstændigheder og senest 15 dage eller, i ekstraordinære situationer, senest 21 dage efter indledningen af den relevante procedure.

⁽¹⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (EUT L 348 af 24.12.2008, s. 98).

Hvor den i første afsnit omhandlede retlige prøvelse, når denne sker ex officio, ikke er blevet afsluttet inden for 21 dage efter påbegyndelsen af frihedsberøvelsen, eller, hvor den, når den sker på ansøgerens anmodning, ikke er afsluttet inden for 21 dage efter indledningen af den relevante procedure, løslades ansøgeren omgående.

4. Frihedsberøvede ansøgere skal omgående underrettes skriftligt, på et sprog de forstår eller med rimelighed forventes at forstå, om grundene til frihedsberøvelsen og om procedurerne i national ret for at anfægte afgørelsen om frihedsberøvelse samt om muligheden for at anmode om gratis juridisk bistand og repræsentation.

5. Frihedsberøvelsen prøves med passende mellemrum af den judicielle myndighed, ex officio eller på den pågældende ansøgers anmodning, navnlig når den er af længere varighed, der opstår nye forhold, eller der fremkommer nye oplysninger, som kan have betydning for frihedsberøvelsens lovlighed.

Uden at det berører første afsnit, underkastes frihedsberøvelsen af uledsagede mindreårige regelmæssigt prøvelse ex officio.

Hvor det efter en judicial prøvelse konstateres, at frihedsberøvelsen er ulovlig, løslades ansøgeren omgående.

6. I tilfælde af judicial prøvelse af afgørelsen om frihedsberøvelse som foreskrevet i denne artikels stk. 3 og 5 sikrer medlemsstaterne, at ansøgere har adgang til gratis juridisk bistand og repræsentation på de i artikel 29 fastsatte betingelser.

Artikel 12

Vilkår under frihedsberøvelsen

1. Frihedsberøvelse af ansøgere skal som hovedregel finde sted i særlige faciliteter til brug for frihedsberøvelse. Hvor en medlemsstat ikke kan stille indkvartering til rådighed i en særlig facilitet til brug for frihedsberøvelse og som følge heraf er nødt til at benytte fængsler, holdes den frihedsberøvede ansøger adskilt fra de almindelige indsatte, og de vilkår under frihedsberøvelsen, der er fastlagt i dette direktiv, finder anvendelse.

Frihedsberøvede ansøgere skal så vidt muligt holdes adskilt fra andre tredjelandstatsborgere, som ikke har indgivet ansøgning om international beskyttelse.

Kan ansøgere ikke frihedsberøves adskilt fra andre tredjelandstatsborgere, sikrer den pågældende medlemsstat, at de vilkår under frihedsberøvelsen, der er fastlagt i dette direktiv, finder anvendelse.

2. Frihedsberøvede ansøgere skal have adgang til udendørsområder.

3. Medlemsstaterne sikrer, at personer, der repræsenterer De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge (UNHCR), har mulighed for at kommunikere med og aflægge besøg hos ansøgere på betingelser, der respekterer privatlivets fred. Denne mulighed gælder også en organisation, som arbejder på den pågældende medlemsstats område på vegne af UNHCR ifølge en aftale med denne medlemsstat.

4. Medlemsstaterne sikrer, at familiemedlemmer, juridiske eller andre rådgivere og personer, som repræsenterer relevante ikkestatslige organisationer, der er anerkendt af den pågældende medlemsstat, har mulighed for at kommunikere med og aflægge besøg hos ansøgere på betingelser, der respekterer privatlivets fred. Adgangen til faciliteten til brug for frihedsberøvelse må kun begrænses, hvis begrænsningen i medfør af national ret er objektiv nødvendig af hensyn til sikkerhed, offentlig orden eller den administrative ledelse af faciliteten til brug for frihedsberøvelse, forudsat at adgangen ikke dermed begrænses alvorligt eller gøres umulig.

5. Medlemsstaterne sikrer, at frihedsberøvede ansøgere systematisk får oplysninger om de regler, der gælder i faciliteten, og om disse ansøgers rettigheder og forpligtelser på et sprog, de forstår eller med rimelighed forventes at forstå. Frihedsberøvede ansøgere ved et grænseovergangssted eller i et transitområde, kan medlemsstaterne fravige dette krav i behørigt begrundede tilfælde og for et rimeligt tidsrum, som skal være så kort som muligt. Denne undtagelse finder ikke anvendelse i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 43 i forordning (EU) 2024/1348.

Artikel 13

Frihedsberøvelse af ansøgere med særlige modtagelsesbehov

1. Helbredet, herunder den mentale sundhed, hos frihedsberøvede ansøgere med særlige modtagelsesbehov er et væsentligt anliggende for de nationale myndigheder.

Hvor frihedsberøvelse af ansøgere med særlige modtagelsesbehov vil kunne udgøre en alvorlig risiko for deres fysiske og mentale sundhed, frihedsberøves disse ansøgere ikke.

Frihedsberøves ansøgere med særlige modtagelsesbehov, sikrer medlemsstaterne regelmæssigt tilsyn med og rettidig passende støtte til disse ansøgere under hensyntagen til deres særlige situation, herunder deres fysiske og mentale sundhed.

2. Mindreårige frihedsberøves som hovedregel ikke. De placeres i passende indkvartering i overensstemmelse med artikel 26 og 27.

Passende alternativer til frihedsberøvelse skal som hovedregel anvendes for familier med mindreårige i overensstemmelse med princippet om familiens enhed. Sådanne familier placeres i indkvartering, der egner sig for dem.

Mindreårige kan under ekstraordinære omstændigheder frihedsberøves som en sidste udvej, efter at det er fastslået, at andre mindre indgribende tvangsforanstaltninger ikke kan anvendes effektivt, og efter at frihedsberøvelse er vurderet at være i deres tarv i overensstemmelse med artikel 26:

- a) i tilfælde af ledsagede mindreårige, hvor den mindreåriges forældre eller primære omsorgsperson er frihedsberøvet, eller
- b) i tilfælde af uledsagede mindreårige, hvor frihedsberøvelse beskytter den mindreårige.

Sådan frihedsberøvelse skal være for det kortest mulige tidsrum. Mindreårige må aldrig frihedsberøves i fængsler eller i andre faciliteter, der anvendes til retshåndhævelsesformål. Enhver indsats skal gøres for at løslade frihedsberøvede mindreårige og placere dem i passende indkvartering for mindreårige.

Barnets tarv som omhandlet i artikel 26 skal være et primært hensyn for medlemsstaterne.

Frihedsberøves mindreårige, skal de have ret til uddannelse i overensstemmelse med artikel 16, medmindre tilvejebringelse af uddannelse er af begrænset værdi for dem som følge af frihedsberøvelsen meget kort varighed. Disse mindreårige skal også have mulighed for at deltage i fritidsaktiviteter, herunder leg og rekreation, der er passende til deres alder.

3. Frihedsberøves uledsagede mindreårige, indkvarteres de i faciliteter, der er tilpasset indkvartering af uledsagede mindreårige. Sådanne faciliteter skal være udstyret med personale, som er kvalificeret til at beskytte uledsagede mindreåriges rettigheder og tage sig af deres behov.

Frihedsberøves uledsagede mindreårige, sikrer medlemsstaterne, at de indkvarteres adskilt fra voksne.

4. Frihedsberøvede familier skal have separat indkvartering, der sikrer tilstrækkelig beskyttelse af privatlivet.

Frihedsberøvede familier med mindreårige indkvarteres i faciliteter til brug for frihedsberøvelse, der er tilpasset mindreåriges behov.

5. Medlemsstaterne sikrer, at frihedsberøvede mandlige og kvindelige ansøgere indkvarteres adskilt, medmindre disse frihedsberøvede ansøgere er familiemedlemmer, og alle berørte personer har givet deres samtykke til at blive indkvarteret sammen.

Undtagelser fra første afsnit kan også gælde for brugen af fællesområder bestemt til rekreation eller sociale aktiviteter, herunder til indtagelse af måltider.

6. Frihedsberøves ansøgeren ved et grænseovergangssted eller i et transitområde, kan medlemsstaterne i behørigt begrundede tilfælde og for et rimeligt tidsrum, som skal være så kort som mulig, fravige stk. 3, første afsnit, stk. 4 og stk. 5, første afsnit, med undtagelse af i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 43 i forordning (EU) 2024/1348. Medlemsstaterne skal råde over tilstrækkelige faciliteter og ressourcer til at sikre, at de kun anvender undtagelserne i dette stykke i ekstraordinære situationer. Når medlemsstaterne anvender disse undtagelser, informerer de Kommissionen og Asylagenturet herom.

*Artikel 14***Familier**

Stiller en medlemsstat indkvartering til rådighed for ansøgere, træffer den passende foranstaltninger til så vidt muligt at bevare familiens enhed på dens område. Sådanne foranstaltninger gennemføres med ansøgerens accept.

*Artikel 15***Helbredsundersøgelser**

Medlemsstaterne kan kræve, at ansøgere underkastes en helbredsundersøgelse af hensyn til den offentlige sundhed.

*Artikel 16***Skolegang og uddannelse for mindreårige**

1. Medlemsstaterne giver mindreårige børn af ansøgere samt mindreårige ansøgere samme adgang til uddannelse, som gives til deres egne statsborgere og på tilsvarende betingelser, så længe en udsendelsesforanstaltning vedrørende sådanne mindreårige eller deres forældre ikke rent faktisk er gennemført.

Der tages hensyn til mindreåriges særlige behov, navnlig hvad angår overholdelse af børns ret til uddannelse og adgang til sundhedspleje. Undervisningen af mindreårige skal som hovedregel integreres med uddannelsen af medlemsstaternes egne statsborgere og være af samme kvalitet. Medlemsstaterne udfolder enhver bestræbelse for at sikre kontinuitet i uddannelsen af mindreårige, så længe en udsendelsesforanstaltning vedrørende dem eller deres forældre ikke rent faktisk er gennemført.

Medlemsstaterne må ikke afbryde uddannelse på sekundærtrinnet for en mindreårig, blot fordi den mindreårig har nået myndighedsalderen.

2. Medlemsstaterne giver mindreårige omhandlet i stk. 1 adgang til et uddannelsessystem så hurtigt som muligt og må ikke udsætte denne adgang i mere end to måneder fra den dato, hvor ansøgningen om international beskyttelse er indgivet, under hensyntagen til skoleferier. Medlemsstaterne giver adgang til uddannelse i det almindelige uddannelsessystem. Som en midlertidig foranstaltning og i en periode på højst én måned kan medlemsstaterne dog tilbyde denne uddannelse uden for det almindelige uddannelsessystem.

Mindreårige tilbydes indslusningskurser, herunder sprogkurser, hvor det er nødvendigt for at lette deres adgang til og deltagelse i det almindelige uddannelsessystem.

3. Er der ikke mulighed for adgang til det almindelige uddannelsessystem som følge af den mindreåriges særlige situation, tilbyder den pågældende medlemsstat andre ordninger for uddannelse i overensstemmelse med dens nationale ret og praksis.

*Artikel 17***Beskæftigelse**

1. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgere har adgang til arbejdsmarkedet senest seks måneder fra datoen for registreringen af ansøgningen om international beskyttelse, forudsat at den kompetente myndighed ikke har truffet en administrativ afgørelse, og forsinkelsen ikke kan tilskrives ansøgeren.

Hvis medlemsstaten har fremskyndet realitetsbehandlingen af en ansøgning om international beskyttelse i overensstemmelse med artikel 42, stk. 1, litra a)-f), i forordning (EU) 2024/1348, gives der ikke adgang til arbejdsmarkedet, eller, såfremt adgang allerede er givet, trækkes den tilbage.

2. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgere, som har adgang til arbejdsmarkedet i overensstemmelse med stk. 1, har effektiv adgang til arbejdsmarkedet i overensstemmelse med national ret.

Af arbejdsmarkedspolitiske hensyn, herunder med hensyn til niveauet af ungdomsarbejdsløshed, kan medlemsstaterne kontrollere, om en specifik ledig stilling, som en arbejdsgiver overvejer at besætte med en ansøger, der har adgang til arbejdsmarkedet i overensstemmelse med stk. 1, vil kunne besættes af den pågældende medlemsstats egne statsborgere, af andre unionsborgere eller af tredjelandstatsborgere og statsløse personer, der har lovligt ophold i den pågældende

medlemsstat. Hvis medlemsstaten finder, at den specifikke ledige stilling vil kunne besættes med sådanne personer, kan medlemsstaten eller arbejdsgiveren afvise ansættelsen af ansøgeren til denne ledige stilling.

3. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgere, som har adgang til arbejdsmarkedet i overensstemmelse med stk. 1, har ret til ligebehandling med deres egne statsborgere, hvad angår følgende:

- a) ansættelsesvilkår, mindstealder for arbejde og arbejdsvilkår, herunder løn og afskedigelse, arbejdstid, orlov og ferie samt krav til sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen
- b) foreningsfrihed og frihed til medlemskab af en arbejdstager- eller arbejdsgiverorganisation eller enhver organisation, hvis medlemmer udøver et bestemt erhverv, herunder de fordele, som følger af et sådant medlemskab, uden at det berører de nationale bestemmelser om den offentlige orden og den offentlige sikkerhed
- c) uddannelse og erhvervsuddannelse, herunder kurser til forbedring af færdigheder, praktikpladser og beskæftigelsesvejledning
- d) anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andet bevis for formelle kvalifikationer i forbindelse med de eksisterende procedurer for anerkendelse af udenlandske kvalifikationer, og
- e) adgang til passende ordninger for vurdering, validering og anerkendelse af ansøgernes tidligere læring og erfaring.

4. Medlemsstaterne kan begrænse ligebehandlingen af ansøgere, som har adgang til arbejdsmarkedet i overensstemmelse med stk. 1:

- a) for så vidt angår stk. 3, litra b), ved at udelukke dem fra at deltage i administrationen af offentligretlige organer og fra udøvelse af offentligretlige hverv
- b) for så vidt angår stk. 3, litra c), ved at udelukke:
 - i) stipendier og lån i forbindelse med almen uddannelse og erhvervsuddannelse og betaling af gebyrer i overensstemmelse med national ret med hensyn til adgang til universitetsuddannelse eller videregående uddannelse, og
 - ii) almen uddannelse og erhvervsuddannelse, der ikke udbydes inden for rammerne af en eksisterende ansættelseskontrakt, herunder hvor den udbydes med henblik på beskæftigelsesfremme
- c) for så vidt angår stk. 3, litra d) eller e), ved ikke at give ligebehandling i mindst tre måneder fra den dato, hvor ansøgningen om international beskyttelse blev registreret.

5. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgere, som er beskæftiget eller på grundlag af tidligere beskæftigelse har ret til sociale sikringsydelse, har ret til ligebehandling med deres egne statsborgere med hensyn til de sociale sikringsområder, der er omhandlet i artikel 3, stk. 1 og 2, i forordning (EF) nr. 883/2004.

6. Medlemsstaterne kan, uden at det berører forordning (EU) nr. 1231/2010, begrænse ligebehandling i henhold til denne artikels stk. 5 ved at udelukke sociale sikringsydelse, der ikke afhænger af beskæftigelsesperioder eller af bidrag.

7. Retten til ligebehandling i henhold til denne artikel giver ikke ret til ophold i tilfælde, hvor en afgørelse truffet i henhold til forordning (EU) 2024/1348 har bragt ansøgerens ret til ophold til ophør.

8. Med henblik på nærværende artikels stk. 3, litra d), og uden at det berører artikel 2, stk. 2, og artikel 3, stk. 3, i direktiv 2005/36/EF, faciliterer medlemsstaterne så vidt muligt fuld adgang til eksisterende procedurer for anerkendelse af udenlandske kvalifikationer for ansøgere, der ikke kan fremlægge dokumentation for deres kvalifikationer.

9. Adgangen til arbejdsmarkedet må ikke trækkes tilbage under en klageprocedure, hvor ansøgeren har ret til at forblive på medlemsstatens område under denne procedure, og indtil der er meddelt negativ afgørelse i klagesagen.

*Artikel 18***Sprogkurser og erhvervsuddannelse**

Medlemsstaterne sikrer, at ansøgere har adgang til sprogkurser, medborgerskabskurser eller erhvervsuddannelseskurser, som disse medlemsstater finder hensigtsmæssige med henblik på at forbedre ansøgers evne til at handle selvstændigt, til at interagere med de kompetente myndigheder eller til at finde beskæftigelse, eller, afhængigt af det nationale system, letter adgangen til sådanne kurser, uanset om ansøgere har adgang til arbejdsmarkedet i overensstemmelse med artikel 17.

Hvor ansøgerne har tilstrækkelige midler, kan medlemsstaterne pålægge dem at dække eller bidrage til omkostningerne til kurser omhandlet i stk. 1.

*Artikel 19***Generelle regler om materielle modtagelsesforhold og sundhedspleje**

1. Medlemsstaterne sikrer, at der er materielle modtagelsesforhold til rådighed for ansøgere fra det tidspunkt, hvor de indgiver ansøgning om international beskyttelse i overensstemmelse med artikel 26 i forordning (EU) 2024/1348.

2. Medlemsstaterne sikrer, at materielle modtagelsesforhold og sundhedspleje modtaget i overensstemmelse med artikel 22 muliggør en passende levestandard for ansøgere, som sikrer deres underhold, beskytter deres fysiske og mentale sundhed, og respekterer deres rettigheder i henhold til chartret.

Medlemsstaterne sikrer, at den passende levestandard omhandlet i første afsnit opretholdes, når det drejer sig om ansøgere med særlige modtagelsesbehov og frihedsberøvede personer.

3. Medlemsstaterne kan gøre alle eller nogle af de materielle modtagelsesforhold betinget af, at ansøgere ikke har tilstrækkelige midler til at opretholde en passende levestandard som omhandlet i stk. 2.

4. Uden at det berører stk. 2, kan medlemsstaterne kræve, at ansøgere dækker eller bidrager til dækningen af omkostningerne i forbindelse med de materielle modtagelsesforhold, hvor disse ansøgere råder over tilstrækkelige midler til at gøre dette, f.eks. hvis de har arbejdet i et rimeligt tidsrum.

Uden at det berører stk. 2, kan medlemsstaterne også kræve, at ansøgere dækker eller bidrager til dækningen af omkostningerne i forbindelse med den modtagne sundhedspleje, hvor disse ansøgere råder over tilstrækkelige midler til at gøre dette, dog ikke når sundhedspleje ydes gratis til disse medlemsstaters statsborgere.

5. Viser det sig, at en ansøger havde tilstrækkelige midler til at dække omkostningerne til de materielle modtagelsesforhold eller den modtagne sundhedspleje i overensstemmelse med stk. 4 på det tidspunkt, hvor ansøgeren blev sikret en passende levestandard, kan medlemsstaterne kræve at ansøgeren tilbagebetaler omkostningerne til disse materielle modtagelsesforhold eller denne sundhedspleje.

6. Ved vurderingen af en ansøgers midler, når det kræves, at en ansøger dækker eller bidrager til at dække omkostningerne til de materielle modtagelsesforhold og den modtagne sundhedspleje, eller når en ansøger påkræves at tilbagebetale omkostningerne i overensstemmelse med stk. 5, skal medlemsstaterne respektere proportionalitetsprincippet. Medlemsstaterne skal også tage hensyn til ansøgerens individuelle forhold og behovet for at respektere den pågældendes værdighed eller personlige integritet, herunder ansøgerens særlige modtagelsesbehov.

7. Yder medlemsstaterne materielle modtagelsesforhold i form af kontantydelse eller værdikuponer, fastlægges størrelsen heraf på grundlag af de niveauer, som den pågældende medlemsstat har fastlagt enten ved lov eller praksis for at sikre en passende levestandard for egne statsborgere. Medlemsstaterne oplyser Kommissionen og Asylagenturet om disse niveauer. Medlemsstaterne kan i den forbindelse indrømme ansøgere en mindre gunstig behandling end egne statsborgere, navnlig hvor materiel støtte fuldt ud eller delvis ydes i form af naturalier, eller hvor disse niveauer, når de anvendes på egne statsborgere, tager sigte på at sikre en levestandard, der er højere end den, som er krævet for ansøgere i henhold til dette direktiv.

Artikel 20

Ordninger for materielle modtagelsesforhold

1. Stiller medlemsstater indkvartering til rådighed, sikrer de, at sådan indkvartering giver ansøgeren en passende levestandard i overensstemmelse med artikel 19, stk. 2, samt den nødvendige støtte for så vidt angår vedkommendes særlige modtagelsesbehov. Indkvarteringen skal ske i en af følgende former eller en kombination heraf:
 - a) lokaler, der anvendes med henblik på indkvartering af ansøgere under behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet ved grænsen eller i transitområder
 - b) indkvarteringscentre
 - c) private huse, lejligheder, hoteller eller andre bygninger, der er tilpasset til indkvartering af ansøgere.
2. Uden at det berører eventuelle særlige vilkår under frihedsberøvelsen, jf. artikel 12 og 13, i forbindelse med den indkvartering, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, litra a), b) og c), sikrer medlemsstaterne, at:
 - a) ansøgere har garanti for beskyttelse af deres familieliv
 - b) ansøgere har mulighed for at kommunikere med slægtninge, juridiske eller andre rådgivere, personer, som repræsenterer UNHCR og andre relevante nationale, internationale og ikkestatslige organisationer og organer
 - c) der med henblik på at bistå ansøgerne gives adgang til indkvarteringen for familiemedlemmer, juridiske eller andre rådgivere, personer, som repræsenterer UNHCR og relevante ikkestatslige organisationer, som er anerkendt af medlemsstaten; en sådan adgang kan kun begrænses af grunde, der vedrører centrenes og ansøgernes sikkerhed.
3. Medlemsstaterne tager hensyn til køn og aldersspecifikke forhold og til den situation, som ansøgere med særlige modtagelsesbehov befinder sig i, når der stilles materielle modtagelsesforhold til rådighed.
4. Når medlemsstaterne stiller indkvartering til rådighed i overensstemmelse med stk. 1, træffer de passende foranstaltninger til i videst muligt omfang at sikre forebyggelse af overfald og vold, herunder vold begået med seksuelt, kønsmæssigt, racistisk eller religiøst motiv.
5. Hvor kvindelige ansøgere er placeret i indkvarteringscentre, sørger medlemsstaterne for adskilte sanitære faciliteter og et sikkert sted i disse centre til dem og deres mindreårige børn.
6. Medlemsstaterne sikrer så vidt muligt, at voksne ansøgere, der er økonomisk afhængige, og som har særlige modtagelsesbehov, indkvarteres sammen med nære voksne slægtninge, som allerede befinder sig i den samme medlemsstat, og som i henhold til den pågældende medlemsstats ret eller praksis har ansvaret for dem.
7. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgere kun overføres fra en indkvartering til en anden, når det er nødvendigt. Medlemsstaterne giver ansøgere mulighed for at informere deres juridiske eller andre rådgivere om overførslen og om deres nye adresse.
8. Personer, der yder materielle modtagelsesforhold, herunder de personer, der yder sundhedspleje og uddannelse i indkvarteringscentrene, skal have en passende uddannelse og være bundet af de i national ret fastsatte regler om tavshedspligt med hensyn til de oplysninger, de får kendskab til under deres arbejde.
9. Medlemsstaterne kan inddrage ansøgere i forvaltningen af de materielle ressourcer og de ikkematerielle aspekter af livet i indkvarteringscentret gennem et repræsentativt rådgivende organ eller råd bestående af beboere. Uden at det berører artikel 17, kan medlemsstaterne også tillade ansøgere at udføre frivilligt arbejde uden for indkvarteringscentret på de betingelser, der er fastsat i national ret.
10. I behørigt begrundede tilfælde og i et rimeligt tidsrum, der skal være så kort som muligt, kan medlemsstaterne undtagelsesvis stille materielle modtagelsesforhold, der er anderledes end dem, der er fastsat i denne artikel, til rådighed, hvor:
 - a) der er behov for en vurdering af ansøgerens særlige modtagelsesbehov i overensstemmelse med artikel 25

- b) den sædvanlige indkvarteringskapacitet midlertidigt er opbrugt, eller den indkvarteringskapacitet, der normalt er til rådighed, midlertidigt ikke er tilgængelig, som følge af at et uforholdsmæssigt stort antal personer skal indkvarteres, eller på grund af en menneskeskabt katastrofe eller en naturkatastrofe.

Anderledes materielle modtagelsesforhold omhandlet i dette stykkes første afsnit skal under alle omstændigheder sikre adgang til sundhedspleje i overensstemmelse med artikel 22 og en levestandard for alle ansøgere, der er i overensstemmelse med EU-retten, herunder chartret, og internationale forpligtelser.

Hvor en medlemsstat stiller anderledes materielle modtagelsesforhold til rådighed i overensstemmelse med dette stykkes første afsnit, informerer denne medlemsstat straks Kommissionen og Asylagenturet om aktiveringen af beredskabsplanen i overensstemmelse med artikel 32, stk. 2. Denne medlemsstat informerer også Kommissionen og Asylagenturet, så snart årsagerne til at stille sådanne anderledes materielle forhold til rådighed ophører.

Artikel 21

Modtagelsesforhold i en anden medlemsstat end den, ansøgeren er forpligtet til at opholde sig i

Fra det tidspunkt, hvor ansøgere får underretning om en afgørelse om overførsel til den medlemsstat, der er ansvarlig i overensstemmelse med forordning (EU) 2024/1351, er de ikke berettiget til de modtagelsesforhold, der er fastsat i dette direktivs artikel 17-20 i en anden medlemsstat end den, hvor de er forpligtet til at opholde sig i overensstemmelse med forordning (EU) 2024/1351. Dette berører ikke behovet for at sikre en levestandard, der er i overensstemmelse med EU-retten, herunder chartret, og internationale forpligtelser.

Medmindre der er truffet en særskilt afgørelse herom, skal det fremgå af afgørelsen om overførsel, at den relevante ansøgers modtagelsesforhold er blevet inddraget i medfør af nærværende artikel. Ansøgeren underrettes om vedkommendes rettigheder og forpligtelser for så vidt angår denne afgørelse.

Artikel 22

Sundhedspleje

1. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgere, uanset hvor de er forpligtet til at opholde sig i overensstemmelse med forordning (EU) 2024/1351, får den nødvendige sundhedspleje, uanset om denne ydes af praktiserende læger eller, hvor det er nødvendigt, af en speciallæge. Sådant nødvendig sundhedspleje skal være af en passende kvalitet og mindst omfatte akut behandling, absolut nødvendig behandling af sygdomme, herunder alvorlige mentale forstyrrelser, samt seksuel og reproduktiv sundhedspleje, som er nødvendig for at tage hånd om en alvorlig fysisk tilstand.
2. Medlemsstaterne sikrer, at de mindreårige børn af ansøgere og mindreårige ansøgere får samme type sundhedspleje som deres egne mindreårige statsborgere. Medlemsstaterne sikrer, at særlig behandling, der ydes i henhold til denne artikel, som er påbegyndt, inden den mindreårige nåede myndighedsalderen, og som vurderes at være nødvendig, ydes uden afbrydelse eller forsinkelse efter, at den mindreårige er blevet myndig.
3. Hvor det er nødvendigt af sundhedsrelaterede grunde, yder medlemsstaterne nødvendig medicinsk eller anden bistand, såsom nødvendig genoptræning og nødvendige medicinske hjælpeanordninger, til ansøgere med særlige modtagelsesbehov, herunder passende mental sundhedspleje.

KAPITEL III

INDSKRÆNKNING ELLER INDDRAGELSE AF MATERIELLE MODTAGELSESFORHOLD

Artikel 23

Indskrænkning eller inddragelse af materielle modtagelsesforhold

1. Medlemsstaterne kan for så vidt angår ansøgere, der er forpligtet til at opholde sig på deres område i overensstemmelse med artikel 17, stk. 4, i forordning (EU) 2024/1351, indskrænke eller inddrage lommepengene.

Hvis det er behørigt begrundet og rimeligt, kan medlemsstaterne endvidere:

- a) indskrænke andre materielle modtagelsesforhold, eller
 - b) hvor stk. 2, litra e), finder anvendelse, inddrage andre materielle modtagelsesforhold.
2. Medlemsstaterne kan træffe en afgørelse i overensstemmelse med stk. 1, hvor en ansøger:
- a) forlader et geografisk område, inden for hvilket ansøgeren har lov til at bevæge sig frit i overensstemmelse med artikel 8, eller opholdsstedet et bestemt sted udpeget af den kompetente myndighed i overensstemmelse med artikel 9, uden tilladelse, eller forsvinder
 - b) ikke samarbejder med de kompetente myndigheder eller ikke overholder de procedurekrav, som disse har fastsat
 - c) har indgivet en fornyet ansøgning som defineret i artikel 3, nr. 19), i forordning (EU) 2024/1348.
 - d) har skjult økonomiske midler og derfor uberettiget nydt godt af materielle modtagelsesforhold
 - e) i alvorlig grad eller gentagne gange har overtrådt indkvarteringscentrets regler eller har optrådt på en voldelig eller truende måde i indkvarteringscentret, eller
 - f) undlader at deltage i obligatoriske integrationsforanstaltninger, hvor sådanne tilbydes eller faciliteres af medlemsstaten, medmindre dette skyldes omstændigheder uden for ansøgerens kontrol.
3. Hvor en medlemsstat har truffet en afgørelse i en situation omhandlet i stk. 2, litra a), b) eller f), og de omstændigheder, der ligger til grund for afgørelsen, ophører med at eksistere, skal den overveje, om adgangen til nogle eller alle de materielle modtagelsesforhold, der er inddraget eller indskrænket, kan genetableres. Såfremt ikke alle materielle modtagelsesforhold genetableres, træffer medlemsstaten en behørigt begrundet afgørelse og meddeler den til ansøgeren.
4. Afgørelser i overensstemmelse med denne artikels stk. 1 træffes objektivt og upartisk på grundlag af den enkelte sags realiteter og angivet de grunde, de er baseret på. Afgørelser baseres på ansøgerens særlige situation, specielt med hensyn til ansøgere med særlige modtagelsesbehov, under hensyn til proportionalitetsprincippet. Medlemsstaterne sikrer adgang til sundhedspleje i overensstemmelse med artikel 22 og sikrer en levestandard, der er i overensstemmelse med EU-retten, herunder chartret, og internationale forpligtelser, for alle ansøgere.
5. Medlemsstaterne sikrer, at materielle modtagelsesforhold ikke inddrages eller indskrænkes, før der er truffet en afgørelse i en situation omhandlet i stk. 2.

KAPITEL IV

BESTEMMELSER VEDRØRENDE ANSØGERE MED SÆRLIGE MODTAGELSESBEHOV

Artikel 24

Ansøgere med særlige modtagelsesbehov

Medlemsstaterne tager hensyn til den særlige situation for ansøgere med særlige modtagelsesbehov.

Medlemsstaterne tager hensyn til, at der er større sandsynlighed for, at visse ansøgere såsom dem, der falder ind under en af følgende kategorier, har særlige modtagelsesbehov:

- a) mindreårige
- b) uledsagede mindreårige
- c) personer med handicap
- d) ældre

- e) gravide kvinder
- f) lesbiske, bøsser, biseksuelle, transkønnede og interkønnede personer
- g) enlige forældre med mindreårige børn
- h) ofre for menneskehandel
- i) personer med alvorlige sygdomme
- j) personer med mentale forstyrrelser, herunder posttraumatisk stressforstyrrelse
- k) personer, der har været udsat for tortur, voldtægt eller andre alvorlige former for psykisk, fysisk eller seksuel vold, f.eks. ofre for kønsbaseret vold, kvindelig kønslemlæstelse, børne- eller tvangsægteskaber eller vold begået med seksuelt, kønsmæssigt, racistisk eller religiøst motiv.

Artikel 25

Vurdering af særlige modtagelsesbehov

1. Med henblik på en effektiv gennemførelse af artikel 24 vurderer medlemsstaterne i hvert enkelt tilfælde så tidligt som muligt efter fremsættelsen af en ansøgning om international beskyttelse, hvorvidt ansøgeren har særlige modtagelsesbehov, hvor det er nødvendigt ved hjælp af mundtlig oversættelse.

Den i dette stykkes første afsnit omhandlede vurdering kan indarbejdes i eksisterende nationale procedurer eller i den vurdering, der er omhandlet i artikel 20 i forordning (EU) 2024/1348.

Den i dette stykkes første afsnit omhandlede vurdering iværksættes ved at identificere særlige modtagelsesbehov på grundlag af synlige tegn eller ansøgernes erklæringer eller adfærd eller, hvor det er relevant, erklæringer fra ansøgerens forældre eller repræsentant.

Den i dette stykkes første afsnit omhandlede vurdering skal være afsluttet senest 30 dage efter, at ansøgningen om international beskyttelse er indgivet, eller, hvor den integreres i vurderingen omhandlet i artikel 20 i forordning (EU) 2024/1348 inden for den frist, der er fastsat i nævnte forordning, og der skal tages hånd om de særlige modtagelsesbehov, der er konstateret på basis af en sådan vurdering.

Hvor særlige modtagelsesbehov først viser sig på et senere tidspunkt i proceduren for international beskyttelse, vurderer medlemsstaterne disse behov og tager hånd om dem.

Medlemsstaterne sikrer, at støtten til ansøgere med særlige modtagelsesbehov i overensstemmelse med dette direktiv tager hensyn til disses særlige modtagelsesbehov under hele proceduren for international beskyttelse, og fører tilstrækkeligt tilsyn med deres situation.

2. Med henblik på stk. 1 sikrer medlemsstaterne, at personalet, der vurderer særlige modtagelsesbehov i overensstemmelse med nærværende artikel:

- a) er uddannet og fortsat videreuddannes til at opdage tegn på, at en ansøger har særlige modtagelsesbehov, og at tage hånd om disse behov, når de er konstateret
- b) medtager oplysninger om karakteren af ansøgerens særlige modtagelsesbehov i ansøgerens fil, som de kompetente myndigheder er i besiddelse af, sammen med en beskrivelse af de synlige tegn eller ansøgerens erklæringer eller adfærd, der er relevant for vurderingen af ansøgernes særlige modtagelsesbehov, samt de foranstaltninger, der er identificeret til at tage hånd om disse behov, og de myndigheder, der er ansvarlige for at tage hånd om disse behov, og
- c) med forbehold af forudgående samtykke i overensstemmelse med national ret henviser ansøgere til en passende læge eller psykolog for yderligere vurdering af deres psykiske og fysiske tilstand, hvor der er tegn på, at deres mentale eller fysiske sundhed kan påvirke deres modtagelsesbehov; hvor det er nødvendigt, leverer en professionel tolk en mundtlig oversættelse med henblik på at sikre, at ansøgeren er i stand til at kommunikere med sundhedspersonale; hvor fraværet af en sådan professionel tolk indebærer en risiko for, at behandlingen forsinkes, kan en mundtlig oversættelse leveres af andre voksne individer, forudsat at ansøgeren giver sit samtykke hertil.

De kompetente myndigheder tager hensyn til resultatet af den i litra c) omhandlede vurdering, når der træffes afgørelse om, hvilken type særlig modtagelsesstøtte der kan ydes til ansøgeren.

3. Den i stk. 1, første afsnit, omhandlede vurdering behøver ikke antage form af en administrativ procedure.
4. Kun ansøgere med særlige modtagelsesbehov kan omfattes af den særlige støtte, der ydes i overensstemmelse med dette direktiv.
5. Den i stk. 1, første afsnit, foreskrevne vurdering berører ikke vurderingen af behovet for international beskyttelse i medfør af forordning (EU) 2024/1347.

Artikel 26

Mindreårige

1. Barnets tarv kommer i første række, når medlemsstaterne gennemfører de bestemmelser i dette direktiv, der muligvis berører mindreårige. Medlemsstaterne sikrer en levestandard, der er passende for den mindreåriges fysiske, mentale, åndelige, moralske og sociale udvikling.
2. Ved vurdering af barnets tarv tager medlemsstaterne især behørigt hensyn til følgende faktorer:
 - a) muligheden for familiesammenføring
 - b) den mindreåriges trivsel og sociale udvikling under særlig hensyntagen til vedkommendes baggrund og behovet for stabilitet og kontinuitet i plejen
 - c) sikkerhedshensyn, navnlig hvor der er risiko for, at den mindreårige er offer for enhver form for vold eller udnyttelse, herunder menneskehandel
 - d) den mindreåriges egen mening under hensyntagen til vedkommendes alder og modenhed.
3. Medlemsstaterne sikrer, at mindreårige har adgang til fritidsaktiviteter, herunder leg og rekreation, der er passende for deres alder, og til udendørsaktiviteter i de lokaler og indkvarteringscentre, der er omhandlet i artikel 20, stk. 1, litra a) og b), samt til undervisningsmaterialer, hvor det er nødvendigt.
4. Medlemsstaterne sikrer, at mindreårige, der har været udsat for enhver form for misbrug, vanrøgt, udnyttelse, tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling, eller som har lidt under væbnede konflikter, får adgang til rehabiliteringstjenester, og tilbyder dem passende mental sundhedspleje og kvalificeret rådgivning, hvor der er behov derfor.
5. Medlemsstaterne sikrer, at mindreårige børn af ansøgere og mindreårige ansøgere indkvarteres sammen med deres forældre eller den voksne, der i henhold til den pågældende medlemsstats ret eller praksis har ansvaret for dem og deres ugifte mindreårige søskende, forudsat at det er i den mindreåriges tarv.
6. Personer, der arbejder med mindreårige, herunder repræsentanter og personer, der er egnede til midlertidigt at fungere som repræsentanter som omhandlet i artikel 27, må ikke have en straffeattest indeholdende forbrydelser eller lovovertrædelser vedrørende børn eller forbrydelser eller lovovertrædelser, der fører til alvorlig tvivl om deres evne til at påtage sig en ansvarsrolle med hensyn til mindreårige, skal følge grundlæggende og løbende relevant undervisning vedrørende mindreåriges rettigheder og behov, herunder dem, der vedrører alle gældende standarder for beskyttelse af børn, og skal være bundet af regler om tavshedspligt fastsat i national ret i forbindelse med de oplysninger, som de får kendskab til under deres arbejde.

Artikel 27

Uledsagede mindreårige

1. Hvor en ansøgning indgives af en person, der hævder at være mindreårig, eller der er objektive grunde til at tro, at denne person er mindreårig, udpeger medlemsstaterne:
 - a) en egnet person til midlertidigt at fungere som en repræsentant i henhold til dette direktiv indtil en repræsentant er blevet udnævnt
 - b) en repræsentant så hurtigt som muligt, og senest 15 arbejdsdage efter datoen, hvor ansøgningen er indgivet.

Repræsentanten og den person, der er egnet til midlertidigt at fungere som repræsentant, skal mødes med den uledsagede mindreårige og tage hensyn til den mindreåriges egen mening om sine behov.

Hvor en medlemsstat har vurderet, at en person, der hævder at være en mindreårig, uden tvivl er ældre end 18 år, er det ikke nødvendigt, at den pågældende medlemsstat udnævner en repræsentant eller udpeger en person egnet til midlertidigt at fungere som repræsentant i overensstemmelse med henholdsvis første eller andet afsnit.

Medlemsstaterne medtager i deres i artikel 32 omhandlede beredskabsplaner foranstaltninger, der skal træffes for at sikre udnævnelsen af repræsentanter og udpegelsen af personer egnet til midlertidigt at fungere som repræsentanter i overensstemmelse med nærværende artikel i tilfælde, hvor de står over for et uforholdsmæssigt stort antal ansøgninger indgivet af uledsagede mindreårige.

Hvor gennemførelsen af de foranstaltninger, der er omhandlet i det fjerde afsnit, er utilstrækkelig til at håndtere et uforholdsmæssigt stort antal ansøgninger indgivet af uledsagede mindreårige eller i andre ekstraordinære situationer, kan udnævnelsen af repræsentanter udsættes i yderligere ti arbejdsdage, og antallet af uledsagede mindreårige pr. repræsentant kan øges til højst 50 uledsagede mindreårige.

Når medlemsstaterne anvender femte afsnit, informerer de Kommissionen og Asylagenturet herom.

Forpligtelserne for repræsentanten og den person, der er egnet til midlertidigt at fungere som repræsentant, ophører, hvor de kompetente myndigheder efter den i artikel 25, stk. 1, i forordning (EU) nr. 2024/1348 omhandlede aldersvurdering ikke antager, at ansøgeren er mindreårig, eller vurderer, at ansøgeren ikke er mindreårig, eller hvor ansøgeren ikke længere er en uledsaget mindreårig.

2. Medlemsstaterne sikrer, at den person, der er egnet til midlertidigt at fungere som repræsentant, omgående underrettes, når en ansøgning om international beskyttelse indgives af en uledsaget mindreårig, om alle relevante kendsgerninger vedrørende den pågældende mindreårig. En person, hvis interesser strider mod, eller potentielt kunne stride mod, den uledsagede mindreåriges interesser, må ikke udpeges som en person egnet til midlertidigt at fungere som repræsentant. Den uledsagede mindreårig underrettes omgående om, at en person egnet til midlertidigt at fungere som repræsentant er blevet udpeget.

3. Hvor en organisation udnævnes som repræsentant eller udpeges som en person egnet til midlertidigt at fungere som repræsentant, udnævner den en fysisk person til at udføre repræsentantens opgaver i forhold til den uledsagede mindreårig i overensstemmelse med dette direktiv.

4. Den i denne artikels stk. 1 foreskrevne repræsentant kan være den samme person som foreskrevet i artikel 23, stk. 2, i forordning (EU) nr. 2024/1348.

5. De kompetente myndigheder underretter omgående:

- a) på en alderssvarende måde og på en måde, der sikrer, at den mindreårig forstår denne underretning, den uledsagede mindreårig om, at der blevet udnævnt en repræsentant for vedkommende, og om, hvordan der fortroligt og sikkert kan klages over denne repræsentant
- b) den myndighed, der er ansvarlig for at yde modtagelsesforhold, om, at der er blevet udnævnt en repræsentant for den uledsagede mindreårig, og
- c) repræsentanten om relevante kendsgerninger vedrørende den uledsagede mindreårig.

6. Repræsentanten eller den person, der er egnet til midlertidigt at fungere som repræsentant, må kun udskiftes, hvor det er nødvendigt, navnlig hvis de kompetente myndigheder finder, at den pågældende repræsentant eller person ikke har udført dennes opgaver på passende vis.

Organisationer eller fysiske personer, hvis interesser strider mod eller potentielt kunne stride mod den uledsagede mindreåriges interesser, må ikke udnævnes som repræsentant eller udpeges som en person egnet til midlertidigt at fungere som repræsentant.

7. Medlemsstaterne giver en fysisk person udnævnt som repræsentant eller udpeget som en person egnet til midlertidigt at fungere som repræsentant ansvar for et forholdsmæssigt og begrænset antal uledsagede mindreårige og, under normale omstændigheder, højst 30 uledsagede mindreårige samtidigt for at sikre, at den pågældende er i stand til at udføre sine opgaver effektivt.

8. Medlemsstaterne sikrer, at der er administrative eller retslige myndigheder eller andre enheder, der er ansvarlige for at overvåge, at repræsentanterne og personerne egnede til midlertidigt at fungere som repræsentanter udfører deres opgaver korrekt, herunder ved at gennemgå disse udnævnte repræsentanters og udpegede personer straffeattester med regelmæssige mellemrum med henblik på at identificere potentielle uforeneligheder med deres rolle. Disse administrative eller judicielle

myndigheder eller andre enheder behandler klager indgivet af uledsagede mindreårige over deres udnævnte repræsentanter eller udpegede personer.

9. Uledsagede mindreårige, der indgiver en ansøgning om international beskyttelse, anbringes fra det tidspunkt, hvor de tillades indrejse på en medlemsstats område, i hvilken medlemsstat ansøgningen om international beskyttelse er indgivet eller behandles, til det tidspunkt, hvor de er forpligtet til at forlade denne medlemsstats område:

- a) hos voksne slægtninge
- b) i en plejefamilie
- c) i indkvarteringscentre med særlige faciliteter for mindreårige
- d) i andre former for indkvartering, der egner sig for mindreårige.

Medlemsstaterne kan anbringe uledsagede mindreårige på 16 år og derover i indkvarteringscentre for voksne ansøgere, hvis det er i deres tarv, som foreskrevet i artikel 26, stk. 2.

Så vidt muligt holdes søskende sammen, idet der tages hensyn til den pågældende mindreåriges tarv og navnlig til dennes alder og modenhed. Flytning af uledsagede mindreårige fra ét indkvarteringssted til et andet skal begrænses til et minimum.

10. Medlemsstaterne begynder at opspore den uledsagede mindreåriges familiemedlemmer, hvor det er nødvendigt med bistand fra internationale eller andre relevante organisationer, så hurtigt som muligt efter, at en ansøgning om international beskyttelse er indgivet, idet de beskytter den uledsagede mindreåriges tarv. Hvor der er en mulig trussel mod den mindreåriges eller dennes nære slægtnings liv eller integritet, navnlig hvis disse slægtninge er blevet i oprindelseslandet, skal det sikres, at indsamlingen, behandlingen og videregivelsen af oplysninger om de pågældende foretages på et fortroligt grundlag, så det undgås at bringe deres sikkerhed i fare.

Artikel 28

Ofre for tortur og vold

1. Medlemsstaterne sørger for, at personer, der har været udsat for menneskehandel, tortur, voldtægt eller andre alvorlige former for vold af psykisk, fysisk eller seksuel karakter, herunder vold begået med seksuelt, kønsmæssigt, racistisk eller religiøst motiv, modtager den nødvendige medicinske og psykologiske behandling og pleje, herunder, hvor det er nødvendigt, rehabiliteringstjenester og rådgivning, for de skader, som sådanne handlinger har forårsaget. Disse personer modtager, hvor det er nødvendigt, en mundtlig oversættelse i overensstemmelse med artikel 25, stk. 2, litra c).

Adgangen til en sådan behandling og pleje gives snarest muligt, efter at disse personers behov er blevet konstateret.

2. De personer, der arbejder med de i stk. 1 omhandlede personer, herunder sundhedspersonale, skal have fulgt og løbende følge relevant undervisning vedrørende disse personers behov og egnede behandlinger, herunder nødvendige rehabiliteringstjenester. De er også omfattet af de regler om tavshedspligt, som er fastsat i national ret og gældende fagets regler for så vidt angår de oplysninger, som de får kendskab til under deres arbejde.

KAPITEL V

RETSMIDLER

Artikel 29

Klager

1. Medlemsstaterne sikrer, at afgørelser vedrørende modtagelse, inddragelse eller indskrænkning af ydelser i henhold til dette direktiv, afgørelser om afslag på den i artikel 8, stk. 5, første afsnit, omhandlede tilladelse eller afgørelser truffet i henhold til artikel 9, som berører ansøgere individuelt, kan gøres til genstand for klage i henhold til de procedurer, der er fastsat i national ret. Der skal i det mindste i sidste instans gives mulighed for klage over eller prøvelse af de faktiske omstændigheder og den retlige vurdering ved en judiciel myndighed.

2. I tilfælde af klage eller prøvelse ved en judiciel myndighed omhandlet i denne artikels stk. 1 og i tilfælde af retlig prøvelse omhandlet i artikel 11, stk. 3 og 5, sikrer medlemsstaterne, at der er adgang til gratis juridisk bistand og repræsentation, for så vidt som det er nødvendigt for at sikre effektiv adgang til retlig prøvelse. Sådanne juridiske bistand og repræsentation skal bestå i udarbejdelse af klagen eller anmodningen om prøvelse, herunder som minimum udarbejdelse af de nødvendige procesdokumenter og deltagelse i retsmødet ved den judicielle myndighed på ansøgerens vegne.

Gratis juridisk bistand og repræsentation ydes af juridiske rådgivere eller af andre personer med passende kvalifikationer, som er godkendt eller som det er tilladt i henhold til national ret, og hvis interesser ikke strider mod eller potentielt kunne stride mod ansøgerens interesser.

3. Medlemsstaterne kan træffe afgørelse om ikke at yde gratis juridisk bistand og repræsentation, hvis:

- a) ansøgeren har tilstrækkelige midler, eller
- b) klagen eller prøvelsen anses for at være udsigtsløs, navnlig hvis klagen eller den fornyede prøvelse sker i anden instans eller derover.

I tilfælde hvor en myndighed, der ikke er en domstol eller ret, træffer en afgørelse om ikke at yde gratis juridisk bistand og repræsentation med den begrundelse, at klagen eller prøvelsen anses for at være udsigtsløs, har ansøgeren ret til effektive retsmidler mod denne afgørelse ved en domstol eller ret og har til dette formål ret til at anmode om gratis juridisk bistand og repræsentation.

Medlemsstaterne kan også fastsætte bestemmelser om, at gratis juridisk bistand og repræsentation kun må ydes af juridiske rådgivere eller andre rådgivere, der er specifikt udpeget nævnt i henhold til national ret til at bistå og repræsentere ansøgere, eller af ikke-statslige organisationer, der i henhold til national lovgivning er akkrediteret til at yde gratis juridisk bistand og repræsentation.

4. Medlemsstaterne kan også:

- a) pålægge økonomiske eller tidsmæssige begrænsninger i forbindelse med gratis juridisk bistand og repræsentation, forudsat at sådanne begrænsninger ikke vilkårligt begrænser adgangen til gratis juridisk bistand og repræsentation
- b) fastsætte bestemmelser om, at behandlingen af ansøgere for så vidt angår gebyrer og andre udgifter og godtgørelser skal være den samme som, men ikke gunstigere end den behandling, der generelt gives deres egne statsborgere for så vidt angår juridisk bistand.

5. Uden at det berører dette direktivs artikel 19, stk. 2, kan medlemsstaterne anmode om fuld eller delvis godtgørelse af alle de udgifter, som de har afholdt, hvor ansøgerens finansielle situation har forbedret sig betydeligt under proceduren for international beskyttelse i overensstemmelse med forordning (EU) 2024/1348, eller hvor afgørelsen om at yde gratis juridisk bistand og repræsentation er blevet truffet på grundlag af urigtige oplysninger fra ansøgeren.

6. Medlemsstaterne fastsætter særlige processuelle regler for den måde, hvorpå anmodninger om gratis juridisk bistand og repræsentation skal fremsættes og behandles, eller anvender gældende regler for indenlandske krav af tilsvarende karakter, forudsat at disse regler ikke gør adgangen til gratis juridisk bistand og repræsentation umulig eller uforholdsmæssigt vanskelig.

KAPITEL VI

TILTAG TIL AT GØRE MODTAGELSESSYSTEMET MERE EFFEKTIVT

Artikel 30

Kompetente myndigheder

Hver medlemsstat meddeler Kommissionen, hvilke myndigheder der er ansvarlige for at opfylde forpligtelserne i henhold til dette direktiv. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen eventuelle ændringer i oplysningerne om sådanne myndigheder.

*Artikel 31***System for styring, overvågning og kontrol**

1. Medlemsstaterne indfører under behørig hensyntagen til deres forfatningsmæssige struktur relevante ordninger til at sikre, at der etableres passende styring, overvågning og kontrol af modtagelsesforholdenes niveau. Medlemsstaterne tager hensyn til tilgængelige, ikkebindende operationelle standarder, indikatorer, retningslinjer eller bedste praksis for modtagelsesforhold, som Asylagenturet har udviklet i overensstemmelse med artikel 13 i forordning (EU) 2021/2303, uden at dette berører medlemsstaternes kompetence til at tilrettelægge deres modtagelsessystemer i overensstemmelse med dette direktiv.
2. Medlemsstaternes modtagelsessystemer underlægges den overvågningsmekanisme, der er fastsat i kapitel 5 i forordning (EU) 2021/2303.

*Artikel 32***Beredskabsplaner**

1. Hver medlemsstat udarbejder en beredskabsplan i samråd med lokale og regionale myndigheder, civilsamfundet og internationale organisationer, i det omfang det er hensigtsmæssigt. Beredskabsplanen skal fastsætte de foranstaltninger, der skal træffes for at sikre en passende modtagelse af ansøgere i overensstemmelse med dette direktiv, i tilfælde hvor medlemsstaterne oplever et uforholdsmæssigt stort antal ansøgninger om international beskyttelse, herunder fra uledsagede mindreårige. Beredskabsplanen skal også omfatte foranstaltninger til at håndtere de situationer, der er omhandlet i artikel 20, stk. 10, litra b), så hurtigt som muligt.
2. Den i stk. 1 omhandlede beredskabsplan, skal tage hensyn til de specifikke nationale omstændigheder, bruge en model, der skal udarbejdes af Asylagenturet, og meddeles Asylagenturet senest den 12. april 2025. Den pågældende plan revideres, når dette nødvendiggøres af ændrede omstændigheder, og mindst hvert tredje år og meddeles Asylagenturet, såfremt den ajourføres. Medlemsstaterne informerer Kommissionen og Asylagenturet, når deres beredskabsplan aktiveres.
3. Medlemsstaterne orienterer på dettes anmodning Asylagenturet om deres i stk. 1 omhandlede beredskabsplaner, og Asylagenturet bistår med disse samtykke medlemsstaterne med udarbejdelsen og revisionen af deres beredskabsplaner.

*Artikel 33***Personale og midler**

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at personalet hos de myndigheder og andre organisationer, der er direkte ansvarlige for at gennemføre dette direktiv, har modtaget den nødvendige undervisning for så vidt angår ansøgere, herunder mindreåriges, behov. Med henblik herpå inkluderer medlemsstaterne relevante centrale dele af det europæiske uddannelsesprogram på asylområdet vedrørende modtagelsesforhold samt værktøjet til identifikation af personer med særlige modtagelsesbehov, som Asylagenturet har udformet, i undervisningen af deres personale.
2. Medlemsstaterne afsætter de midler, herunder personale, oversættere og tolke, der er nødvendige for gennemførelsen af dette direktiv, under hensyntagen til sæsonmæssige udsving i antallet af ansøgere. Hvor lokale og regionale myndigheder, civilsamfundsorganisationer eller internationale organisationer deltager i gennemførelsen af dette direktiv, får de tilført de nødvendige ressourcer.

*Artikel 34***Overvågning og evaluering**

Senest den 12. juni 2028 og derefter mindst hvert femte år aflægger Kommissionen rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af dette direktiv og foreslår eventuelle ændringer, der er nødvendige.

Medlemsstaterne sender på Kommissionens anmodning senest den 12. juni 2027 og derefter hvert tredje år de oplysninger, der er nødvendige for udarbejdelsen af rapporten.

*Artikel 35***Gennemførelse**

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme artikel 1-10, 12, 13, 17-29 og 31-34 senest den 12. juni 2026. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De skal ligeledes indeholde oplysning om, at henvisninger i gældende love og administrative bestemmelser til det direktiv, der ophæves ved nærværende direktiv, gælder som henvisninger til nærværende direktiv. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen og træffer bestemmelse om affattelsen af den nævnte oplysning.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale love og bestemmelser, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

*Artikel 36***Ophævelse**

Direktiv 2013/33/EU ophæves for de medlemsstater, der er bundet af nærværende direktiv, med virkning fra den 12. juni 2026, uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til den i bilag I angivne frist for gennemførelse af direktiv 2013/33/EU i national ret.

Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilag II.

*Artikel 37***Ikrafttræden**

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

*Artikel 38***Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 14. maj 2024.

På Europa-Parlamentets vegne

R. METSOLA

Formand

På Rådets vegne

H. LAHBIB

Formand

BILAG I

Frist for gennemførelse i national lovgivning

(jf. artikel 35)

Direktiv	Gennemførelsesfrist
2013/33/EU	20. juli 2015

BILAG II

Sammenligningstabel

Direktiv 2013/33/EU	Nærværende direktiv
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2, indledning	Artikel 2, indledning
Artikel 2, litra a)	Artikel 2, nr. 1)
Artikel 2, litra b)	Artikel 2, nr. 2)
Artikel 2, litra c)	Artikel 2, nr. 3)
Artikel 2, litra d)	Artikel 2, nr. 4)
Artikel 2, litra e)	Artikel 2, nr. 5)
Artikel 2, litra f)	Artikel 2, nr. 6)
Artikel 2, litra g)	Artikel 2, nr. 7)
—	Artikel 2, nr. 8)
Artikel 2, litra h)	Artikel 2, nr. 9)
Artikel 2, litra i)	Artikel 2, nr. 10)
—	Artikel 2, nr. 11)
—	Artikel 2, nr. 12)
Artikel 2, litra j)	Artikel 2, nr. 13)
Artikel 2, litra k)	Artikel 2, nr. 14)
Artikel 3	Artikel 3
Artikel 4	Artikel 4
Artikel 5, stk. 1	Artikel 5, stk. 1, første og tredje afsnit
—	Artikel 5, stk. 1, andet afsnit
Artikel 5, stk. 2	Artikel 5, stk. 2, første afsnit
—	Artikel 5, stk. 2, andet, tredje og fjerde afsnit
Artikel 6, stk. 1- 4	Artikel 6, stk. 1
Artikel 6, stk. 5	Artikel 6, stk. 3
Artikel 6, stk. 6	Artikel 6, stk. 2
Artikel 7, stk. 1	Artikel 7, stk. 1, 2 og 3, og artikel 8, stk. 3
—	Artikel 7, stk. 5 og 7
Artikel 7, stk. 2	Artikel 9, stk. 1, første afsnit, og artikel 8, stk. 2, første afsnit
—	Artikel 8, stk. 1, stk. 2, andet afsnit, og stk. 4, 6 og 7
—	Artikel 9, stk. 1, andet afsnit
—	Artikel 9, stk. 2
Artikel 7, stk. 3	Artikel 7, stk. 4
Artikel 7, stk. 4	Artikel 8, stk. 5, og artikel 9, stk. 3

Direktiv 2013/33/EU	Nærværende direktiv
Artikel 7, stk. 5	Artikel 7, stk. 6
—	Artikel 9, stk. 4 og 5
Artikel 8, stk. 1 og 2	Artikel 10, stk. 1 og 2
—	Artikel 10, stk. 3
Artikel 8, stk. 3, litra a) og b)	Artikel 10, stk. 4, litra a) og b)
—	Artikel 10, stk. 4, litra c)
Artikel 8, stk. 3, litra c)	Artikel 10, stk. 4, litra d)
Artikel 8, stk. 3, litra d)	Artikel 10, stk. 4, litra e)
Artikel 8, stk. 3, litra e)	Artikel 10, stk. 4, litra f)
Artikel 8, stk. 3, litra f)	Artikel 10, stk. 4, litra g)
Artikel 8, stk. 3, andet afsnit	Artikel 10, stk. 4, andet afsnit
Artikel 8, stk. 4	Artikel 10, stk. 5
Artikel 9	Artikel 11
Artikel 10	Artikel 12
Artikel 11	Artikel 13
Artikel 12	Artikel 14
Artikel 13	Artikel 15
Artikel 14	Artikel 16
Artikel 15, stk. 1	Artikel 17, stk. 1, første afsnit
—	Artikel 17, stk. 1, andet afsnit
Artikel 15, stk. 2	Artikel 17, stk. 2
—	Artikel 17, stk. 4-8
Artikel 15, stk. 3	Artikel 17, stk. 9
—	Artikel 18
Artikel 16	—
Artikel 17, stk. 1-4	Artikel 19, stk. 1-5
—	Artikel 19, stk. 6
Artikel 17, stk. 5	Artikel 19, stk. 7
Artikel 18, stk. 1-8	Artikel 20, stk. 1-4 og 6-9
—	Artikel 20, stk. 5
Artikel 18, stk. 9, første og andet afsnit	Artikel 20, stk. 10, første og andet afsnit
—	Artikel 20, stk. 10, tredje afsnit
—	Artikel 21
Artikel 19	Artikel 22, stk. 1 og 3
—	Artikel 22, stk. 2
Artikel 20, indledning	Artikel 23, stk. 1
Artikel 20, stk. 1, første afsnit, litra a), b) og c)	Artikel 23, stk. 2, første afsnit, litra a), b) og c)
—	Artikel 23, stk. 2, første afsnit, litra e) og f)

Direktiv 2013/33/EU	Nærværende direktiv
Artikel 20, stk. 1, andet afsnit	Artikel 20, stk. 3
Artikel 20, stk. 2	—
Artikel 20, stk. 3	Artikel 23, stk. 2, første afsnit, litra d)
Artikel 20, stk. 4	—
Artikel 20, stk. 5	Artikel 23, stk. 4
Artikel 20, stk. 6	Artikel 23, stk. 5
Artikel 21	Artikel 24
Artikel 22, stk. 1	Artikel 25, stk. 1
—	Artikel 25, stk. 2
Artikel 22, stk. 2, 3 og 4	Artikel 25, stk. 3, 4 og 5
Artikel 23, stk. 1-5	Artikel 26, stk. 1-5
Artikel 24, stk. 1, første afsnit	Artikel 27, stk. 1, første afsnit, og stk. 6
Artikel 24, stk. 1, andet afsnit	—
—	Artikel 27, stk. 1, andet-ottende afsnit, og stk. 2-5, 7 og 8
Artikel 24, stk. 2 og 3	Artikel 27, stk. 9 og 10
Artikel 24, stk. 4	Artikel 26, stk. 6
Artikel 25	Artikel 28
Artikel 26	Artikel 29
Artikel 27	Artikel 30
Artikel 28	Artikel 31
—	Artikel 32
Artikel 29	Artikel 33
Artikel 30, stk. 1 og 2	Artikel 34
Artikel 30, stk. 3	—
Artikel 31	Artikel 35
Artikel 32	Artikel 36
Artikel 33, stk. 1	Artikel 37
Artikel 33, stk. 2	—
Artikel 34	Artikel 38
Bilag I	—
Bilag II	Bilag I
Bilag III	Bilag II